

REBECCA ROSS

VRAŤTE SE DO SVĚTA BOŽSKÝCH RIVALŮ

PROPLETENÉ OSUDY

FRAGMENT

Propletené osudy

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Rebecca Ross
Propletené osudy – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

A series of small, light gray four-pointed stars arranged in a loose arc above the author's name.

REBECCA ROSS

PROPLETENÉ OSUDY

A series of small, light gray four-pointed stars arranged in a loose arc below the title.

Přeložila Tereza Kupková

FRAGMENT

Wild Reverence

Copyright © 2025 by Rebecca Ross LLC

All rights reserved.

Translation © Tereza Kupková, 2026

Jacket design © Ellie Game/HarperCollinsPublishers Ltd

Jacket illustration © Kelley McMorris / Shannon Associates

ISBN tištěné verze 978-80-253-7756-7

ISBN e-knihy 978-80-253-7757-4 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-253-7778-9 (1. zveřejnění, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-253-7779-6 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

*Pro všechny,
kteří někdy museli své milované
nechat jít*

Obsah

Postavy	10
Božské dvory	12

PRVNÍ DĚJSTVÍ Konec přináší nový začátek

1 Smrt a její horoskop	14
2 Slaná přísaha	23
3 Pochybnosti o zranitelném místě	35
4 To, co je zapovězeno	43
5 Trn v oku	53
6 Královna básnířka a bůh války	64
7 Červenka	75
8 Téhle se drž	84
9 Pergamen, inkoust a hřebíček	87
10 Náš osud je zpečetěn	96
11 Společnost pro staré duše	104
12 Sny v pustině	114
13 Šupiny, mince a dívka s karmínově rudými vlasy	115
14 Poslední slovo	120
15 Štít před nestvůrnými psy	128
16 Jsme ze stejného těsta	141
17 Pohřbené modlitby	147
18 Jako skomírající uhlíky	151

DRUHÉ DĚJSTVÍ Jak lstí získat řeku

19 Nevěsta pro Hlubinné	158
20 Přijmout výzvu dotykem prstů	166
21 Pán, jenž sní ve věži	174
22 Úskalí dohody s dávným milencem	181
23 Železo, kámen a zlato	190
24 Nic než přelud	195
25 Pro tvou ženu	206
26 Máme se co učit	215
27 Až se mraky protřhají	224
28 Opuště, ale teď tě musím políbit	231
29 Ze země rašící jed, divoký a krásný	240
30 Kouř z hořících modliteb	252
31 Prosba o útočiště	259

TŘETÍ DĚJSTVÍ Postrádat nepoznané

32 Oheň pod hladinou	266
33 Zúčtování pod vodou	273
34 Nech je tam	279
35 Pramínky rudých vlasů	289
36 Když hvězdy pohasnou	298
37 Dcera soumraku	304
38 Skolit ji z oblohy	315
39 Považovat lásku za okovy	322
40 Pokud mě požádáš, vyslyším tě	327
41 Udělej ze mě stín	330
42 Strasti první lásky a zrádný dým	333
43 Pojď blíž	340
44 Let	349
45 Vrať se ke mně	352

46 Nečekaná síla	359
47 Dveře do prázdna	366
48 Převážít misky vah	373
49 Jak může posel posloužit mrtvým	380
50 Tohle je sen... Vzbud se	389
51 Otevři oči	393

ČTVRTÉ DĚJSTVÍ Sníme o možné budoucnosti

52 Zůstaň	398
53 Pohřbít nebo spálit	405
54 Kdo létá, musí jednou spadnout	411
55 Tak ji tedy zruš	417
56 Síň plná zlata	426
57 Jeden přesně mířený šíp	432
58 Drahá Matyldo	436
59 Slova v lahvičce	444
60 Když led přitahuje oheň	451
61 Křídla	457
62 Večeře a obsidián	460
63 Nenechat se zajmout lidmi	466
64 Když žalozpěv přejde v ukolébavku	470
65 Záplava v duši	481
66 Dvě zprávy a jedna elegie	485
67 Věčná jako záře hvězd	491
68 Kouzlo, které umí zastavit čas	499
69 Když se ticho prolomí	504
70 Vila v oblacích	506
71 Dluh vražedkyně	514
72 Dědictví	521
73 Jako kost v nebeském světle	531
74 Vzývání duchů	535
75 Zimní oheň	537

76 Jaro, železo a řeka	548
77 Zadržet vítr	553

PÁTÉ DĚJSTVÍ Žár v našem nitru

78 Námi stvořené přízraky	556
79 Legenda o lidském pánu	567
80 Drahý Vincente	575
81 Ve snech a ve smrti	586
82 Rozkrýt tajemství	595
83 Vyznání	600
84 Tisíc let	604
 epilog Legendy a lidská srdce	 613
Poděkování autorky	619

Postavy

ŘÍŠE SMRTELNÍKŮ

Vincent Beckett – pán Wyndriftu
Nathaniel Beckett – Vincentův mladší bratr
Edrik – kapitán stráže
Lady Hyacinta – rytířka z Wyndriftu
Alysa – správkyň hradu
Gwenda – hradní léčitelka
Grimald Beckett – baron z Englewoodu
Hugh Delavoy – pán z Dračí síně, spojenec Wyndriftu
Adria – Královna básnířka
James, Lara a Tristan – poddaní z wyndriftských polností
Henrieta – Jamesova sestra
Darian – řemeslník z Wyndriftu

PODZEMNÍ ŘÍŠE

Zenia – bohyně zimy, ohně* a důvtipu*
Alva – bohyně snů a nočních běsů
Felyra – bohyně oslav a mincí*
Bade – bůh války
Dacre – bůh uzdravování, Pán Hlubin
Hem – kovář a lidský vazal boha války
Xan – bůh železa
Orfia – bohyně smrti, matka rodu Hlubinných

NEBESKÁ ŘÍŠE

Warin – bůh jara, železa* a řek*

Thile – bůh soumraku, slibů* a léta*, Pán Nebes

Luz – bohyně sklizně a deště*

Shale – bůh větru

Enva – bohyně hudby

Rowena – bohyně osudu, matka rodu Nebeských

Demi – bohyně podzimu

BOHOVÉ, KTERÍ NÁLEŽÍ DO VÍCE ŘÍŠÍ

Matylida – bohyně poselství

Strážkyně brány

** označuje magii uzmutou násilím*

Božské dvory

jak je určují hvězdy a jejich horoskopy

NIŽŠÍ DVŮR NEBOLI BOHOVÉ NAROZENÍ S MAGIÍ, JEŽ SE DÁ ZAKRESLIT JAKO:

souhvězdí tvořené třemi nebo méně světelnými body

souhvězdí tvořené čtyřmi světelnými body

souhvězdí tvořené pěti světelnými body

STŘEDNÍ DVŮR NEBOLI BOHOVÉ NAROZENÍ S MAGIÍ, JEŽ SE DÁ ZAKRESLIT JAKO:

souhvězdí tvořené šesti světelnými body

souhvězdí tvořené sedmi světelnými body

souhvězdí tvořené osmi světelnými body

VYŠŠÍ DVŮR NEBOLI BOHOVÉ NAROZENÍ S MAGIÍ, JEŽ SE DÁ ZAKRESLIT JAKO:

souhvězdí tvořené devíti světelnými body

souhvězdí tvořené deseti světelnými body

souhvězdí tvořené jedenácti světelnými body

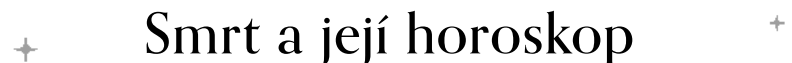
PRVNÍ DĚJSTVÍ

Konec přináší nový začátek

I

Smrt a její horoskop

MATYLDA

Kdysi dávno jsem věřila, že mým otcem je bůh války, především proto, že si mě po narození jako první pochoval v náručí. Šaty měl plné šarlatových skvrn, které si odnesl z krvavého bojiště, plášť roztrhaný na cáry hroty mečů i ostnatými palicemi a jeho kůže – prohrátá od jarního slunce – byla cítit solí a nasládlým kouřem. Přišel navštívit podzemní obydlí mé matky hluboko pod povrchem, kde panuje věčné, ponuré ticho, aby ji požádal o radu ohledně probíhajících bojů, a skončilo to tím, že se stal svědkem mého narození.

Přišla jsem na svět tak nečekaně, že neměl ani čas dopít sklenici vína a zmizet, jak by si nejspíš býval přál. Dychtil se totiž vrátit na bitevní pole a jakýmkoli záležitostí spojeným s porodem se raději vyhnout. Podle jeho vyprávění jsem přišla na svět s takovým křikem, který by v říši lidí roztrhal kořeny stromů, hrozivé bouřkové mraky rozčísl vedví a tamní králové by před ním v úleku choulili hřbet. Můj hlásek beze vší pochybnosti rozezněl každý tunel říše Hlubin.

„Pochovej si ji,“ vyběhla ho má matka, která ještě stěží popadala dech a tváře měla celé uzardělé.

A on ji poslechl, neohrabaně si mě přitiskl na svá krví potřísněná prsa. Bůh, jehož srdce je údajně tvrdé jako kámen, jediný syn bohyně smrti, jenž bez lítosti a po stovkách schraňuje duše těch, které si podrobil.

„Jak jí budeš říkat?“ zeptal se Bade a přidržel mi hlavičku v dlani. Ruku měl dost velkou a silnou na to, aby mě rozdrtila v prach, a přece mě choval jako tu nejkřehčí bytost. Boží děťátko utkané z křídel vážky, pavoučího hedvábí a snů.

Matka se zamyslela a přitom si otřela z nohou zlatavou krev. Vzduch byl prostoupen zelení a vůní bylin; čerstvě natrhanou šalvějí a rozlitým trnkovým vínem. Nakonec odpověděla: „Nevím.“

„Její otec...?“

„Ne. Nechci, aby se o ní dozvěděl. Alespoň v prvních několika desetiletích. Než se setkají, měla by vyrůstat obklopená jen svou vlastní mocí.“

„To je od tebe moudré,“ zhodnotil Bade a pak si mě, s hlavičkou stále ještě potřísněnou matčiným ichorem, zadumaně prohlédl. „Malá bohyně ale nemůže vyrůstat beze jména. Určuje její budoucí cestu.“

Nastalo ticho, narušované jen praskáním ohně v krbu. Tahle vzpomínka není má vlastní, ale slyšela jsem o tom vyprávět tolikrát, že přesně vím, jak jejich rozhovor probíhal.

Má matka naklonila hlavu ke straně, takže se jí černé vlasy přelily přes rameno jako vodopád pod rouškou noci, a čelo jí zbrázdila vráska. Najednou vypadala ustaraně a on se mohl jen tiše podívat proč.

„Jméno utváří boha stejně jako hvězdy,“ řekla nakonec a pohladila mě přitom po světlounkých hedvábných vlasech. Zůstala jsem zticha, ale kabonila jsem se a usilovně pomrkávala ve snaze vstřebat tenhle nový, mlhavý svět kolem. „Možná bych měla počkat a zjistit, co říká horoskop. Pojmenovat ji teprve, až se projeví její magie.“

„Já bych s tím neotálel, Zenio.“

„Proč ne?“

„Co když se nakonec její moc ukáže jako nevýrazná a mdlá? Třeba z ní bude bohyně poplatků nebo trpělivosti či míru, případně něčeho podobně nezáživného.“

„A jak bys ji pojmenoval ty, kdyby byla tvojí dcerou?“

„Matylda,“ odpověděl bez váhání. Mnohokrát už totiž uvažoval nad tím, jaké jméno by vybral svému dítěti, přestože se v jeho nesmrtelném životě zatím žádné neobjevilo.

„Matylda?“ zopakovala po něm má matka překvapeně. „Proč?“

„Znamená *mocná v bitvě*.“

„To je pro tebe příznačné, pojmenovat dceru právě takhle.“

„Připadá ti to nevhodné?“

„Pro dítě zplozené tvou krvelačností? Rozhodně.“

Bade roztáhl rty v nepatrném úsměvu, kterému se podařilo dodat jeho nehezské, jizvami poseté tváři špetku jemnosti. Uvolnil se v ramennou a stále si mě přidržoval na hrudi. „Víš stejně dobře jako já, že jsem se zařekl, že pokud je nebudu moci zplodit z lásky, zůstanu raději bez dětí. A navíc, v ostatních vyvolávám spíš strach než lásku.“

„Jako my všichni,“ připustila má matka. „Ale copak sis toho nevšiml, můj starý příteli? Ve válce se plamen lásky rozžárí o to jasněji a s větším odhodláním. Jako by vzkvétal z krveprolití, které necháváš za sebou, a rozhořel se na těch nejméně pravděpodobných místech. Láska dokáže vyrašit z rozpukanych jizev našeho světa, z mohyl a utrpení. Dokonce i ze strachu, který zaséváš.“

„To mi nějak uniklo,“ odpověděl Bade, jemuž se nepovedlo skrýt v drsném hlase lehce úsečný tón. Začala jsem být neklidná a znovu se dala do pláče, protože jsem zničehonic dostala hrozný hlad. „Tumáš, vezmi si ji.“

Vrátil mě mé matce, která mě pak dlouhou chvíli držela v náručí a s neskrývanou láskou v očích si mě prohlížela.

„Matylde,“ zopakovala. Zdálo se, že se ke mně tohle jméno hodí, přestože matka dosud nezjistila, pod jakou konstelací hvězd jsem se narodila – ani jaká magie mi koluje v žilách a jaké místo mi bude mezi božskými dvory nakonec prisouzeno.

Zatímco mě Zenia krmila a já lačně polykala její zlatavé mléko, obrátila se na boha války se svou radou stran nadcházející bitvy. Jako by mé narození bylo jen rutinní, trochu nešťastně načasovanou záležitostí.

Pravdou však je, že... od té doby už se Hlubinným ani Nebeským žádný další božský potomek nenarodil.

Zenia mě po následující tři dny uzavřela před ostatními ve svém podzemním obydlí a nevšímala si klepání na dveře ani všetečných hlasů, které sem zaznívaly skrz kamenné zárubně. Klan Hlubinných byl totiž zvědavý na všechno, co se týkalo mého příchodu na svět, mé dosud

bezejmenné magie a neznámého horoskopu. Ze všeho nejvíc však Hlubinným vrtalo hlavou, kdo je mým otcem, protože tušili, že patří k jejich nepřítelům. Těm povýšeným, záludným bohům Nebes.

Nakonec však ani má matka nedokázala déle krotit svou zvědavost, a tak se vynořila ze svých komnat a zabalenou v nebesky modrém sametu mě odnesla klikaticími se chodbami podzemní říše protkanými mlhou až k bohyni smrti a vládkyni klanu Orfii. Může se zdát zvláštní stanout před Smrtí s novorozeným dítětem v náručí, ale pravdou je, že my, nesmrtelní bohové, měříme život pomocí jeho konce, či spíše jeho absencí. Buď jak buď, Orfia patřila mezi nejstarší a nejmoudřejší z našeho rodu a vyznala se ve čtení horoskopu, který se teď matka kvůli mně toužila dozvědět.

„Polož to dítě sem,“ vyzvala ji Orfia a mávla svou šlachovitou rukou. Na rozdíl od boha války se neodvážila vzít mě do náruče, za což jí má matka byla vděčná. Položila mě na kus ovčí kůže nedaleko krbu, kde na vyhřáté kameny na podlaze dopadala záře z plápolajícího ohně.

O Orfiině obydlí je užitečné vědět několik věcí.

Vchod do něj není snadné objevit a její komnaty vypadají jako včelí plástve sestávající z klenutých místností a mramorových sloupů, které jsou otesané do tvarů děsivě vyhlížejících příšer. Nachází se v něm krb, jehož oheň nikdy nevyhasne, a krovní trámy vysoko nad hlavou, z nichž visí dlouhé, tmavé závěsy. Stojí tu také veliký tkalcovský stav, z jehož chřtánu vychází tapiserie nekonečných rozměrů. A kamenný strop roztíná puklina, která dovnitř vpouští sloupek nebeského světla; to prýští přímo na kouzelné zrcadlo umístěné ve svrchní desce stolu. Právě odtud sleduje Orfia nebeská souhvězdí a sestavuje horoskopy. V jeho oválném obsidiánovém povrchu se totiž zrcadlí noční obloha.

Zenia, navzdory své nervozitě, přistoupila ke kouzelnému zrcadlu. Orfia ji však zavolala ke krbu, kde se nad ohněm, v měděném hrnci plném dešťové vody, marinoval svazek bílých květin. Když pak tekutina chladla na krbové římse, stoupaly z ní tančící chomáčky páry, přesto však ve vzduchu kromě slabého závanu pepře a medu nebyla cítit žádná jiná vůně.

Vyvařením esence z jedovatých rostlin, z květů sesbíraných ve světě smrtelníků, připravovala Orfia silně nahořklý odvar. A moje matka se ho teď chystala vypít.

„Tady, Zenio,“ řekla Orfia a nalila jí malou sklenici. Tekutina byla čirá jako voda. „Víš, že musíš odpovídat pravdivě, pokud mám tvé dceři vyčíst z hvězd její osud.“

Bohům, na rozdíl od smrtelníků, nemůže jed nijak ublížit, natož je usmrtit, ale jeho moc přesto chováme v úctě. V případě, že ho vypijeme, nesmíme vyslovit nic než pravdu, alespoň dokud nám proudí žilami. Jakákoli lež by nám spálila jazyk na uhel a náš hlas proměnila v dým.

Zenia zaváhala. Její tvář, půvabná a bledá jako zimní ráno, se orosila potem. Ačkoli měla svá tajemství, přizvedla nakonec sklenku ke rtům. Když jedním douškem tekutinu vypila a ucítila její trpkou chuť na jazyku, zašklebila se.

„Stojím před tebou s otevřeným srdcem,“ řekla a oplatila Orfii její upřený pohled. „Prosím. Chtěla bych vědět, kam přesně má dcera přísluší. Zdali bude vyrůstat v bezpečí a nepovšimnuta, nebo zda ji mám naučit zabíjet, aby se v budoucnu dokázala ubránit.“

„Ostražitost bys v ní měla zasít, ať už se narodila pod jakoukoli konstelací hvězd,“ odvětila Orfia, která se nyní přesunula ke stolku, na němž spočívalo kouzelné zrcadlo. „Pusťme se do toho. Musíš mi zodpovědět každou otázku, kterou ti položím, jasně?“

Zenia přikývla. Třesoucíma se rukama sevřela cípy svého pláště.

„Kdy byla počata?“ zeptala se Orfia s očima sklopenýma k zrcadlu. Její měsíčně bílá tvář se v něm však neodrážela. Jen černá mlha a pableskující hvězdy, které jako by probudila na tmavnoucí obloze.

„Uprostřed léta,“ odpověděla Zenia. „Právě se sklízelo první ovoce. Lisovaly se olivy. Stříhaly ovce. Déšť polevil a nechal za sebou zvýšené hladiny řek. Bylo to těsně po západu slunce, na obloze právě vycházel srpek ubývajícího měsíce.“

„Popisuješ říši smrtelníků.“

„Ano, protože tam došlo k našemu spojení.“

„A kdo je otcem?“

V tu chvíli se matka odmlčela a kousla se do rtu. „To ti nemůžu říct, Orfio. Když jsme se loučili, přinutil mě složit slib. Že pokud někdy vyslovím jeho jméno nahlas, třebaže hluboko pod zemí, kam slunce nesvíti a kam nikdy nevstročil, dozví se to a najde si mě.“

„Abyste znovu naplnili svou lásku, nebo aby tě připravil o život?“

Zenia neodpověděla hned. „Kdysi mě miloval. Bylo to naše tajemství, avšak náš poměr netrval dlouho a nerozešli jsme se právě v dobrém.“

Orfia i nadále hleděla do hlubin zrcadla a v očích, modrých a pronikavých jako safír vydolovaný z kamene, jí zajiskřilo. Z temnoty se vynořovaly další a další hvězdy. „V tom případě mi potvrď mou domněnku: patří k Nebeským.“

„Ano.“

Podle drobných náznaků, které jí má matka poskytla – léto, sliby, měsíc, nepřítel Hlubinných –, si Orfia sama domyslela, kdo je mým otcem, aniž by jeho jméno zaznělo v přítomí jejího obydlí nahlas.

„Předpokládám, že s sebou nemáš nic, co by mu patřilo, abych –“

„Vlastně mám,“ přerušila ji Zenia a z vnitřní kapsy pláště vytáhla kadeř ohnivě rudých vlasů. „Ustříhla jsem mu ji během našeho posledního setkání, zatímco spal.“

Orfia se potěšeně ušklíbla. „Tohle bude stačit.“ Vzala si od ní pramen vlasů a vhodila jej do zrcadla, v jehož útrobách vzápětí zmizel a ve hvězdném obsidiánu za sebou zanechal jen zčeřené vlnky.

Možná to zní zvláště, ale vlasy v sobě skrývají netušenou moc. Ustříhnout kadeř spícímu bohu je významný krok; má matka by mohla výměnou za těch pár pramenů požadovat od otce téměř cokoli, protože skutečnost, že byla vzhůru, zatímco on spal, by ho nesmírně zahanbila. Spolu s vědomím, že se jí vydal všanc. Ovšem Zenia je raději než k jeho vydírání využila k sestavení mého horoskopu. Aby se vyhnula vyslovení jména, které by si raději nechala pro sebe.

Nato si matka přejela čepelí nožiku po kůži na prstě, aby kouzlo stvrdila kapkou vlastní krve, a pak už jen tiše a netrpělivě čekala, dokud z odrazu noční oblohy nevystoupilo souhvězdí jasnější než všech-
na ostatní.

„Hmm.“ Orfia poklepala svými dlouhými nehty do pozlaceného zrcadlového rámu. Na každém kloubu se jí přitom zaleskly stříbrné prsteny ve tvaru drobounkých kostí.

„Co je tam?“ Matka se naklonila blíž, přestože sama znamení v zrcadle nedokázala rozluštit. „Co tam vidíš?“

„Souhvězdí tvořené šesti světelnými body.“

Zenia na její sdělení nijak nezareagovala, ale mysl jí překotně vířila, jak se v duchu snažila přijít na to, kam přesně se mezi bohy nakonec zařadím. „Takže přísluší ke Střednímu dvoru. A v něm na nejnižší příčku.“

„Jsi zklamaná?“

„Naopak. Ulevilo se mi. Nepříliš velká moc by jí mohla skýtat jistou ochranu.“

„Doufejme, že tomu tak bude,“ odpověděla pomalu Orfia, jejíž myšlenky se nepochybně stočily ke skutečnosti, že má matka náleží k Vyššímu dvoru. Vzhůru vystoupala jen díky svým schopnostem, když připravila o život dva z bohů, a zvýšila tím počet hvězd u svého vlastního souhvězdí.

„A její magie?“ naléhala Zenia.

„Stvořili jste bohyni poselství.“

„Poselství?“

„Teď už zniš trochu zklamaně.“

„Já – *to ne*, jsem jen překvapená.“ Matka zmlkla. Nepochybně ji na jazyku zaštípal jed, který ji nutil mluvit pravdu. Pomyslela totiž na poplatky a trpělivost, mír nebo další nudné dovednosti, kterých se mi bývalo mohlo dostat, a posel se jim v mnohém podobal. Začala si okusovat nehty. „Co taková bohyně poselství vlastně dělá?“

„Tvá dcera bude nositelkou zpráv, jejím úkolem bude doručovat vzaky, dopisy a sdělení z jedné říše do druhé.“

„Z jedné říše do druhé?“ Nyní už byla Zeniina nelibost téměř hmatatelná. „Nechci, aby Matylda cestovala mezi *říšemi*. Ani do světa smrtelníků. Patří sem, dolů, ke mně a k mému rodu. Bude to tak pro ni bezpečnější.“

„Jestli ti opravdu leží na srdci Matyldino blaho, věz, že právě neustálý pohyb často poskytuje největší bezpečí,“ upozornila ji Orfia. „A nejspíš jsi tím měla na mysli *tohle*: nechceš, aby tvá dcera poznala rod svého *otce*, žijící vysoko nad námi.“

„On ani neví, že spolu máme dítě.“

„Ale dozví se to, Zenio. Jakmile ji spatří, okamžitě pozná, že je jeho, což jen přiživí jeho hněv vůči tobě.“

„Kdy ji uvidí poprvé?“ Matka v rozhořčení máchla levou rukou a prsten s měsíčním kamenem, který měla na palci, se v záři ohně zablýskl, jako by jí dával za pravdu. „Do té doby uběhne spousta let a – jak to chodí u většiny bohů – čas, víno a manželky otupí jeho vzpomínky. Bude známá jako Matylda z Hlubin a –“

„Nemůže si nárokovat jméno tohoto rodu,“ povzdychla si Orfia, „ani jméno rodu Nebeských.“

Zenia zamžikala a na krku jí naskákaly rudé skvrny. „To ne, musí přece mít rodové jméno. Domov. Nějaké ukotvení. Spojence, jimž může věřit.“

Orfia, kterou už matčina společnost začínala poněkud unavovat, sklopila zrak zpátky ke svému zrcadlu. Bylo takřka nemožné dívat se na bohyni smrti a nezaznamenat přitom její krásu – z níž její syn Bade nepodědil ani zlomek. Byla však pohledná způsobem, který se nedal přisoudit nikomu jinému z Hlubinných. Smrt byla jako měsíční svit na hrotu meče, oceánský vír za plného přílivu. Prchavá, krutá a chladná jako železo pokryté námrazou.

Její výraz zůstával neměnný, zřídka kdy se přestala kontrolovat. Ostatním dovolila spatřit jen to, co se jí hodilo, a přece se teď překvapením zamračila. Doširoka otevřené oči jí plály jako dvě temné studny. Ruce jí zbělely, když jimi sevřela rám zrcadla, a sklonila hlavu níž, aby si ještě důkladněji prohlédla souhvězdí, jež teď jasně zářilo inkoustově černou tmou.

„Orfio?“ oslovila ji má matka hlasem přetékajícím obavami. Zaslechla jsem to a začala natahovat, ale Zenia si mě nevšímalá. „Vidiš tam ještě něco?“

Ten okamžik však pominul, jen co se objevil.

Bohyně smrti se napřímila, v obličejí opět vyrovnaný výraz, a od-
táhla prsty od okraje zrcadla.

„Měla jsem pocit, že jsem zahlédla něco nezvyklého,“ odpověděla
a vykročila ke svému tkalcovskému stavu. Tímto způsobem dávala svým
návštěvníkům zdvořile najevo, že setkání je u konce. Jakmile shlédla na
pestrobarevné nitě, okamžitě si získaly veškerou její pozornost. A její
podráždění či radost narostly podle toho, jakému vzoru se právě věno-
vala a jak velkou pro ni představoval výzvu.

„Nějaké další souhvězdí?“ zeptala se Zenia tiše s hlasem plným na-
děje. „Významnější než posel?“

Orfia neodpověděla.

Chopila se tkalcovského člunku, avšak místo aby se zadívala na pří-
ze a osnovy, vrhla pohled na mě, stále ještě ležící na vyhráté kožešině
před krbem.

Ztichla jsem, protože i mně bylo jasné, že bych neměla pokoušet ná-
ladu samotné Smrti.

Orfia se však toho dne nemýlila.

Skutečně mi bylo souzeno, že právě neustálý pohyb mi jednou po-
skytne lepší ochranu než železné brnění.

Nebyla jsem čistokrevným potomkem Hlubinných a současně ani
Nebeských. Patřila jsem k oběma rodům, což se ještě nikomu přede
mnou nestalo.

Byla jsem prostě Matyllda.

Matyllda odnikud, s žádnými opravdovými příbuznými.

K matčinu obrovskému zklamání jsem měla vyrůst v pouhou boh-
ni poselství.

A co víc, bohyně smrti bezpochyby spatřila mezi mými hvězdami
něco, co tam tak docela nepatřilo.

II

Slaná přísaha

MATYLDA

Rostla jsem jako z vody, jak by ostatně bohyně měla, pokud chce přežít.

Moje matka mě velice brzy poučila, že někteří z bohů – navzdory vzácné události, že mají ve svém středu malé dítě – by mě s radostí připravili o život, jen aby získali šest hvězd z mého souhvězdí pro sebe. Aby si přivlastnili mou magii poselství, nehledě na to, jak skromná se jim zpočátku mohla jevit, a mě – zbavenou veškeré kouzelné moci a důstojnosti – by odsoudili k putování za mlžný opar.

Pro boha neexistuje nic horšího, než když je zbaven moci a nesmrtnosti, jeho jméno navždy zapomenuto a ostudně vymazáno z paměti.

Kvůli této neustálé hrozbě se z nejbližších spojenců mé matky stali také moji přátelé.

Bade, bůh války.

Felyra, bohyně oslav a mincí.

A také Alva, bohyně snů a nočních běsů.

Vzpomínám si, jak se tihle čtyři často scházeli v matčině obydlí, u kamenného stolu popíjeli víno a v záři ohně rozmlouvali, poskytovali si navzájem rady a pletichařili. Od mého narození minulo už dvanáct zim, a tak mi bylo dovoleno jejich rozhovorům naslouchat a dolévat jim prázdné číše. Většinou však diskutovali o věcech, které mi připadaly příliš komplikované a nesrozumitelné, než abych jim dokázala porozumět. Obvykle si mě dobírali a jako milující příbuzní mi laskavě cuchali vlasy. Jakmile jsem jim naplnila poháry vínem – alkohol a jedovaté květiny byly tím jediným, co jsme si obstarávali na

tržištích smrtelníků —, Alva mi zpravidla vtiskla do dlaně jeden ze svých malých svitků a zamrkala na mě, načež si mě opět přestali všímat.

Byla jsem pouhým poslíčkem, dítětem bohyně s hebkou pletí.

Vyrozuměla jsem, že válkou znavený Bade se potýká s jistým dilematem, o němž ale nechtěl mluvit v přítomnosti všech ostatních spojenců. Vyčkal, dokud Felyra s Alvou neodešly, a sám se ještě zdržel, aby se s mou matkou poradil o samotě.

„Je jako *trn*, který mi vězí v oku,“ svěřil se jí a rukou si přitom pročísl své popelavě hnědé vlasy. Ještě nikdy jsem v jeho hlase nezaslechla tak pochmurný tón. Zůstala jsem nehybně ležet na lůžku ukrytém v ne-dalekém výklenku, v ruce Alvin svitek popsaný pozemskými sny. Bála jsem se, že kdybych se pohnula, má matka by se rozpomněla, že tam jsem, a poslala by mě pryč.

Víc než co jiného jsem se toužila dozvědět, kdo je tím Badeovým trnem v oku.

„Předpokládám, že už zase nějak vyzrála na toho lidského krále,“ povzdychla si matka a dolila Badeův pohár suchým letním vínem. „Pověz mi, jak se jmenuje. Ještě nikdy jsi její jméno nezmnínil.“

„*Adria*.“ Bade to jméno téměř vyplívl. „Říkají jí Královna básnířka. Nemá žádný původ, vzešla z bláta a špíny té nejspodnější vrstvy smrtelníků, ale se slovy to umí tak dobře, že se jí podařilo uhranout jak nevzdělance, tak i nejchladnější srdce šlechticů. Vdechla našim mýtům nový život a ti ubožáci ji na úkor dosavadního krále prohlásili svou vládkyní. Dostává se jí modliteb a projevů oddanosti, jako by patřila k nesmrtelným. Obírá mě o prosebníky, čímž oslabuje mou moc. Pokud se mi ji nepodaří zastavit, tahle válka brzy skončí. Zvítězila v posledních třech bitvách. Král a jeho vojska jsou každým dnem méně organizováni, všude vládne chaos.“

Jedním douškem vyprázdnil svůj pohár; víno mu steklo po vousech a kapky mu jako rudé drahokamy dopadly na šarlatový oděv. Má matka zůstala zticha, pouze nehty zabubnovala o desku stolu. To bylo znamení, že se jí v hlavě začínají rodit intriky.

Říši smrtelníků jsem dosud navštívila jen několikrát, v doprovodu Zenii, a jen proto, abych se dozvěděla, kde se ukrývají průchody do podzemní říše. Tajné dveře spojující náš svět s tím lidským, abych jimi jednoho dne sama dokázala bez problémů projít. Jenže tahle válka mezi Svrženým králem a Královnou básnířkou už zuří celé roky. Její následky jsem na vlastní oči spatřila, když jsme s matkou procházely spálenými lesy, zpusťšenými políčky, kolem čerstvě navršených mohyl a rozpadajících se hradů, kde bylo ovzduší plné všudypřítomného dýmu.

Zkáza jako by se rozpínala od jednoho horizontu k druhému a zanechávala za sebou jen zjizvenou zem. Nedokázala jsem pochopit, jak Bade, jehož jsem milovala jako otce, může v této nekonečné spoušti nalézat potěšení.

„Problém spočívá v jejích *básních*,“ promluvila konečně Zenia, „spíše než v tom, že se stala královnou.“

Smrtelní básníci, potulní pěvci a učení mistři slova představují pro bohy problém odjakživa. Takové lidi totiž navštěvují sovy Osudu a je jim umožněno nahlédnout do našich legend, mýtů i do našich životů. A kterýkoli člověk s brkem a inkoustem tak může naše příběhy sepsat po svém, aby nejlépe vyhovovaly jeho přesvědčení, ať už odpovídají skutečnosti, nebo ne.

„V tom případě bych ji měl zabít,“ prohlásil Bade.

„A udělat z ní mučednici?“ namítla má matka.

„Umlčel bych její brk a její smrt by mohla na dalších pár let rozdmýchat plamen války.“

„To ano, ale všechny zbývající modlitby kdysi věnované tobě by byly vyslány *k ní*. Smrt mění lidská srdce způsobem, který dokážeme jen těžko pochopit. Ale to bys měl jako někdo, koho vychovala samotná matka rodu, dobře vědět.“

„Tak co můžu dělat?“ Bade si založil své svalnaté paže na hrudi. V pravém uchu se mu přitom zaleskl rubín, který vypadal jako kapka lidské krve. „Král už brzy kapituluje. Nastane dlouhé období míru, královna je totiž podle lidských měřítek stále velmi mladá. A mě čeká jen nekonečná nuda, sklíčenost a zahálka.“

„A to si nemůžeme dovolit,“ ušklíbla se moje matka.
Bade se zachmuřil ještě víc. „Jsem ti snad pro smích?“
„Ale vůbec ne.“

„Tak mi porad, Zenio. Pověz, co mám *udělat*. Máš v sobě chlad stejně jako oheň a důvtip a já teď nutně potřebuji tvoji radu.“

Koutkem oka jsem sledovala, jak má matka vstává. Při každém pohybu se jí černé šaty zaleskly; na tmavých rozpuštěných vlasech se jí jako padající hvězdy třpytila pavučinka z měsíčních kamenů. Přešla ke krbové římse a uchopila dýku, která se dosud skrývala za svícny.

„Zaslechla jsem o téhle Královně básnířce jisté zkazky,“ pokračovala. „Prý propůjčuje členům své rady zlaté členky, které připomínají korunu. Reprezentují moc a respekt. Těm, kdo je nosí, dodávají na důstojnosti a schopnosti vyjádřit se, třebaže přísluší k prostému lidu.“

„No ano, ale co je mi po nich?“ Bade začínal být netrpělivý. „Co mají společného se mnou?“

„Je třeba, příteli, abys jednu z těch korunek získal pro sebe.“

„Žádnému z bohů by ji *nikdy* nedala. Jsou určené pouze pro smrtelníky v její radě. Pro ty, kteří jsou podle jejího mínění dobří, nezištní a ochotní položit život za její věc. Já nejsem ani dobrý, ani nezištný. A to poslední, co bych chtěl, Zenio, je zemřít pro nějakou obyčejnou smrtelnici.“

„Víš to jistě?“

Ticho, které se mezi nimi rozhostilo, jako by postupně houstlo a bobtnalo.

„Přesto si myslím, že by ses měl s touhle Adrií setkat,“ navázala Zenia. „O samotě, v jejím válečném stanu.“

„Měl jsem dojem, že nechceš, abych ji *zabil*.“

„Taky že ne. Musíš si s ní promluvit, z očí do očí, a začít se jí dvořit.“

Badeova tvář ztuhla v šokovaném výrazu, jako kdyby si má matka přivolala na pomoc svou zimní magii, dotkla se jeho ramene a proměnila ho v led. V příští chvíli se však rozesmál, hlasitým řehotem, který dokáže vyvolat veselí i ve vašem vlastním nitru. Raději jsem pevně sevřela rty. Ne abych potlačila výbuch smíchu; spíš proto, aby mi z nich

bezděčně nevyklouzly palčivé otázky, které mi po vyslechnutí jejich rozhovoru vířily v hlavě jako můry slétající se ke světlu.

„Nemám v úmyslu skončit s ní v posteli,“ řekl nakonec Bade a otřel si slzy smíchu z očí. „Ty smrtelnice, s nimiž jsem spal, už mi stačily. A to byly o poznání pohlednější než tahle.“

„Nejde jen o to se s ní vyspat,“ odvětila má matka poněkud ostřejším tónem. „Musíš si získat její lásku a důvěru, obměkčit její srdce. Pokud uspěješ, získáš nad ní moc a svým vlivem ji budeš moci řídit. Zasít mezi jejími rádci neshody. Budeš ji rozptylovat; narušíš jednotu jejich dvořanů, což nakonec značně prodlouží probíhající boje.“

Bade zvažněl. Teď už jsem na něj nepokrytě a s vyvalenýma očima zírala, aniž bych se snažila skrýt, že je poslouchám. Viděla jsem, jak polkl a ohryzek mu poskočil vzhůru.

„Podívej se na mě, Zenio,“ zašeptal ochraptěle. „Jsem šeredný. Zjištěný. Vládnu mečem, nikoli slovy. Tahle královna píše básně. Nepřipadá v úvahu, že bych si za jedinou noc získal její lásku.“

„Potrvá to trochu déle než jen jednu noc,“ připustila Zenia o něco mírněji. „Musíš na to jít chytře.“

„To mi nikdy moc nešlo.“

„V tom případě zapoj své schopnosti stratéga.“ S tím mu matka podala svou dýku. „S prvními několika rozhovory ti můžu pomoci. Na tři dny ti propůjčím svůj důvtip. Díky němu vytušíš, co královně říct. Pokud budeš mou magii potřebovat ještě po západu slunce třetího dne, musíš se vrátit sem, abychom znamení obnovili.“

Bade natáhl ruku a dýku od ní přijal. Ještě nikdy jsem neviděla, jak zápujčka magie probíhá. Většina bohů se o svou magii odmítá podělit – jsme pěkně sebestředná, podezřívavá cháska –, a tak jsem se teď na lůžku napřímila a zpozorněla. On se však s pohledem upřeným na ocelovou čepel, po níž poskakovalo světlo plamenů, na okamžik zarazil.

„Co po mně budeš výměnou za tohle chtít?“ zeptal se jí podezřívavě. „Hádám, že tvá cena bude vysoká, když mi svou magii tak štědře nabízíš.“

A tehdy se má matka zadívala přímo na mě.

Zrudla jsem až po kořínky vlasů, rychle sklopila pohled ke svému svítku snů a provinile ho srolovala. Matka neměla tušení, že mi je Alva půjčuje, a nyní na mě rázně zavolala.

„Matyldo? Pojď sem.“

Vstala jsem a s pocitem nepříjemného sucha v ústech rychle schovala svítek pod deku. Potom jsem došla až ke stolu a intenzivně přitom vnímala, jak mi záře plamenů dopadá na předloktí, jak mě její teplo pohladilo po tváři. *Bud' statečná*, nabádala jsem se a silou vůle potlačila nutkání kajícíně schoulit ramena.

Bade se na židli otočil, aby na mě lépe viděl, a obě obočí mu vylétla vzhůru, až se jeho čelo změnilo v mapu hlubokých vrásek. Povědomí o mé přítomnosti zatlačil v mysli do pozadí a dočista mě pustil z hlavy. Jeho oči – v odstínu zelené, jež by mohla soupeřit se smaragdy z nejtemnějších hlubin podzemní říše – přetékal citem a nerozhodností, která by mě dokázala ranit, kdybych ho dosud považovala za svého otce.

„Zenio?“ nechápal Bade a zatěkal mezi námi pohledem.

„Složíš mé dceři slanou přísahu,“ odpověděla. „Budeš jejím věrným spojencem a nikdy ji nezradíš, ani tehdy, pokud se z nás dvou stanou nepřátelé. I kdyby tě to mělo stát vlastní život, pomůžeš jí, kdykoli se ocitne v nebezpečí, v nouzi. Vycvičíš ji v boji a naučíš ji, jak se bránit.“

Bade mlčel, ale stiskl čelist, jako by cosi urputně drtil mezi zuby.

„Nežádáš právě málo,“ řekl po drahé chvíli a probodl mou matku planoucím pohledem.

„Vážně?“

Bade nadmul hrud', zhluboka vydechl a obrátil svůj zrak ke mně. Jakmile mým směrem natáhl ruku, jeho vnitřní plamen rázem pohasl. Nesměle jsem ji přijala. Neuměla jsem si vysvětlit, proč mám najednou v krku knedlík a v očích mě pálí slzy. Jako by se uvnitř mě skrývalo netušené zranění, které mi s každým dalším nádechem znovu a znovu rozdíralo žebra.

Přestože jsem žila v prostředí, kde se otcové a dcery nezřídka navzájem zabíjeli, jen aby se obrali o kouzelnou moc, po otci jsem z celého

srdce toužila. A přála jsem si, aby jím byl Bade, navzdory jeho krvelačné snaze rozdmýčkávat ve světě války. Přála jsem si, aby býval nezaváhal, když mu matka sdělila svou cenu.

Líbilo by se mi, kdyby se ke mně někdo přihlásil.

„Pravdou je, Matyldo,“ spustil, „že dodržet takovou přísahu pro mě nebude vůbec snadné. Jsi mladá; ještě nevíme, kým se v budoucnu staneš. Co když vyrosteš a začneš mnou opovrhovat? Stále bys mě chtěla za spojence? Co když se staneš bohyní, která prahne po míru a bude ho chtít za každou cenu prosadit? Jak bychom pak mohli být spojenci, hm?“

„Chápu,“ hlesla jsem podivně tlumeným hlasem. Připadalo mi, jako bych mluvila přes proužek látky. „Nechci, abys kvůli mně skládal slib, který je ti zatěžko.“

Tohle byla další věc, kterou mě matka kromě umístění tajných průchodů do Hlubin naučila. Že přísahy se musejí dodržet. Nikdy je nenabízej ani nepřijímej, pokud si nejsi jistá, že neskrývají léčku. Ta větší nou číhá především mezi slovy svatebních slibů.

Bade mi stiskl ruku, zčásti útěšně a zčásti jako omluvu, a pak opět pohlédl na mou matku. „Na tohle je příliš útlocitná,“ řekl.

„Tak z ní ukuj železo,“ odsekla Zenia, jejíž tón teď prostoupila netrpělivost. „Nečeká ji dlouhé, nezáživné dětství, jaké prožila většina z nás. Musí dospět rychle.“

Bade opět obrátil svou pozornost ke mně. „Je to i tvoje přání?“

Přikývla jsem, přestože jsem dosud nevěděla jistě, co bych vlastně chtěla ani co budou následné těžkosti obnášet. Ale pak jsem si pomyslela: *Když zesílím, nebudu se už muset bát, že mě někdo připraví o život a ukradne mi mou moc. Po všech říších se budu moct pohybovat beze strachu. Budu moct navštívit dvůr Nebeských, kde sídlí můj skutečný otec.*

Své matce bych to nikdy nepřiznala, ale ve dvou věcech měla pravdu: potřebuji svého vlastního spojence a nemůžu si dovolit slabost těla ani ducha.

„No tak dobrá,“ vzdal to nakonec Bade. Vymanil svou ruku z mé a řekl: „Dones mi pergamen, inkoust a brk.“

Pospíšila jsem si splnit jeho přání a zamířila k policím vytesaným do zdi nad mou postelí. Než jsem se vrátila s požadovaným náčiním, matka stihla sklidit ze stolu. Všechno jsem položila před Badea a s napětím očekávala, co bude dál.

„Sepíšu svou přísahu dvakrát,“ vysvětlil a namočil brk do lahvičky s inkoustem. „Vyslovím ji nahlas, potom si ji vložím na jazyk a ty uděláš totéž.“

„Jako s modlitbami?“ vyhrkla jsem.

„Ano, ale nebude ani tak sladká, ani hořká. *Nevěřila* bys, jak odporně některé z nich chutnají.“

„Tak jakou bude mít tahle přísaha chuť?“

Bade, který už se pustil do psaní, se na okamžik zarazil. „Počkej a uvidíš.“

Poslechla jsem a přihlížela, jak na kus pergamentu sepisuje svůj slib. Jeho rukopis byl téměř nečitelný, posetý inkoustovými kaňkami, nad nimiž pokaždé tiše zaklel, ale když jsem přimhouřila oči, podařilo se mi napsaná slova rozluštit.

„Tumáš, tahle je pro tebe,“ řekl odměřeně, když skončil.

Opatrně jsem uchopila pergamen za okraj.

Smrtelníci, kteří uctívají bohy z Hlubin, jim píšou své modlitby a následně je pohřbívají do země. Tyhle inkoustové prosby si pak nacházejí cestu až k nám, jako by putovaly po zkroucených kořenech stromů až dolů do temnoty. Tady se pak přeložený svitek pergamentu rozvine jako květina a vyraší z puklin našich obydlí, ze škvír ve zdech nebo v blízkosti popínavých rostlin vinoucích se u stropu podzemních chodeb. Několikrát už jsem matku viděla, jak pojídá modlitby – patřila mezi bohyně, které lákaly prosebníky jako miska medu poletující vosy –, jež k ní pokaždé doputovaly skrze prasklinu vedle našeho krbu. Právě teď tam na ni čekaly dvě další, ona si však s jejich pozřením a vyslyšením dávala načas.

„Zatímco ji budu odříkávat, musíš ji na svém útržku kontrolovat,“ radil mi Bade. „Tím zajistíme, že budu mluvit pravdu a nepokusím se tě oklamat. Že vyslovím svou přísahu v celém jejím znění.“

Nedokázala jsem promluvit, a tak jsem pouze přikývla.

„Já, Bade z Hlubin, bůh války, skládám slanou přísahu Matyldě, bohyni poselství. Stanu se jejím věrným spojencem a nikdy ji nezahládím. Přispěchám jí na pomoc, kdykoli se ocitne v nebezpečí nebo v nouzi. Naučím ji, jak bojovat a jak se bránit, dokud nebude silná jako železo. Jestli tento slib někdy poruším, bude mít plné právo vzít mi mou nesmrtelnost, a mé jméno nechť upadne v nemilost.“

Vyslovil svou přísahu pečlivě slovo od slova přesně tak, jak ji zapsal.

Jakmile si svůj útržek pergamentu vložil do úst, udělala jsem totéž. Slib chutnal jako doušek slané mořské vody. Jako noc obtěžkaná slzami. Jako kapky potu, které má na svědomí nemilosrdné polední slunce.

Zatímco se mi pergamen rozplýval na jazyku, zaraženě jsem nakrčila nos. Až na nepatrné mrazení v zádech jsem se totiž cítila stejně jako předtím. Zastrčila jsem si za ucho neposedný pramínek vlasů a tváře mi polil ruměncem zklamání.

Bade mě prokoukl, jízlivě si odfrkl a řekl: „Varoval jsem tě, ať neče-
káš nic sladkého.“

Slib se ocitl v našich útrokách a matka byla konečně spokojená.

Uchopila dýku za její kostěnou rukojeť a já přihlížela, jak si s ní přejela po dlani. Na kůži se jí okamžitě objevily kapičky ichoru, hustého a nádherného jako roztavené zlato. Beze spěchu si v krvi smočila prst a čekala, až k ní Bade natáhne ruku.

Nejprve mu na širokou dlaň nanasla devět bodů, které pak spojila čarami. Bylo to znamení důvtipu; magie, kterou kdysi uzmula jiné bohyni, jejíž jméno od té doby nikdo nevyslovil a jejíž nesmrtelnost tím pohasla jako plamen svíčky.

Bade shlížel na znamení namalované krví, jež zvolna zasychala. Potom sevřel ruku v pěst, čímž utlumil zlatavou zář, a lehce se matce poklonil.

„Toto znamení ti vydrží po tři dny,“ řekla. Ranka v její dlani už se zacelovala – věděla jsem, že po sobě nezanechá žádnou jizvu – a ona odložila dýku poblíž žhavých uhlíků v krbu. „Nesmíš však připustit, aby

ho Královna básnířka na tvé dlani spatřila, jinak by poznala, že se ji snažíš očarovat.“

Rituál dočasné zápůjčky magie byl u konce.

Bade se měl k odchodu, ale na prahu se ještě zastavil a naposledy mě oslovil.

„Tři dny, Matyldo,“ řekl. „Potom se vrátím. Buď připravena na náš výcvik.“

„Budu,“ odpověděla jsem a srdce se mi samou nedočkavostí nad takovou výzvou rozbušilo jako o závod. Počkala jsem, než za ním zaklaply dveře, a teprve potom jsem se otočila k Zenii. „Proč se jí říká *slaná* přísaha?“

S odpovědí na mou otázku nespěchala. Nejprve pomocí své magie rozdmýchala uhasínající oheň v krbu. Tmavé kouty komnaty prozářilo měděné světlo a odrazilo se od tělíček pavouků usazených na svých síťích vysoko nad našimi hlavami. Do jedné z pavučin se zachytila můra, která teď zuřivě mávala křídly, aby se pokusila uniknout nevyhnutelnému osudu.

„Říká se jí tak,“ odpověděla matka nakonec, „protože si žádá veliké úsilí a často také oběti.“

Když se toho večera odebrala má matka ke dvoru, stočila jsem se u ohně a dočetla si svitek, který mi tu Alva nenápadně nechala.

Byl to jeden z jejích záznamů, které si vedla o snech smrtelníků; zahrnovaly vše, co jsem si jen dokázala představit. Sny plné veselí a humoru, poklidné i děsivé. Alva svou moc totiž využívala k tomu, že lidi navštěvovala během spánku a zjišťovala, co se jim odehrává v myslích. Později si úryvky těchto příběhů zapisovala i se všemi podrobnostmi.

Byla jsem přesvědčená, že je to naše posvátné tajemství. Ani moje matka o těchto snech nevěděla, a v tom čase jsem začala Alvu považovat za svou spojenkyni, přestože jsme nesložily slanou přísahu.

Tento konkrétní svitek obsahoval mnoho dobrých i děsivých snů, ale k jednomu z nich jsem se stále vracela i poté, co oheň postupně uhasínal.

Vystupoval v něm chlapec s vlasy černými jako havraní křídla a s očima šedýma jako zimní moře. Na svůj věk byl vysoký a štíhlý, měl ostře řezané rysy, propadlé tváře a laskavé srdce prochnuté smutkem, jako by ho soužil hlad a úzkost, ale navzdory těmto útrapám dospíval, asi jako plevel, kterému se podaří vyrašit v popraskaném kameni. Ve svém podivném kruhovitém pokoji, ve slunečních paprscích, které tak štědře nabízí říše smrtelníků, přežíval díky svým knihám vázaným v kůži.

Stěny kolem něj se najednou změnily v kouř a chlapec teď stál na jakémsi nádvoří, ačkoli okraje snu se ztrácely v mlze.

„Počkejte!“ zvolal a rozběhl se za dvěma muži na koních. „Finniane? Marchere, *počkejte*, dovolte mi jet s vámi! Chci taky bojovat za Královnu básnířku.“

Když však hmátl po jílcí meče u boku, pochva byla prázdná. Sklonil hlavu a zjistil, že je bos a chodidla mu krvácejí. Z oblečení mu zbyly jen cáry; s pocitem zranitelnosti se zachvěl.

Jeden z mužů na koních – urostlý mladík se zlatohnědými vlasy a očima v barvě zašlého zlata – se se smíchem ohlédl.

„Jsi příliš mladý, Vincente. Zůstaň tady. Brzy se vrátíme.“

Vincent však neposlechl.

Utíkal za jezdci, dokud se neocítl po kotníky v řece. Voda v ní byla tak ledová, že v nich brzy začal ztrácet cit. Proud řeky mu sevřel kolena a jako neodbytné ruce ho stahoval dolů, dral se mu po těle výš a výš, takže v něm zakrátko vězel až po bradu.

„Nenechávejte mě tady!“ zakřičel, ale hlas ho zradil.

Voda mu vnikla do úst a plíce marně lapaly po vzduchu.

Topil se. Znovu se pokusil vykřiknout, Finnian ani Marcher se však neohlédli, neviděli jeho marný boj a on se potápěl stále hlouběji jako mlýnský kámen...

Tady Alvin záznam končil.

Nejspíš se ze své noční můry probudil.

Vincent, zopakovala jsem si v duchu, abych si vyzkoušela, jak jeho jméno zní.

Odložila jsem svitek stranou, ale chlad, kterým mě ten sen naplnil, přetrvával. Nevěděla jsem, jestli za to mohlo Vincentovo zoufalství, poté co ho opustili jeho druzi, zmínka o Královně básnířce, nebo snad vtíravý pocit, jako bych se sama topila.

Vrátila jsem se v myšlenkách k Badeovi a devíti zlatavým bodům, které si odnesl namalované v dlani. Se zavřenýma očima jsem na své vlastní dlani naznačila matčino znamení důvtipu, se spletítm souhvězdím ve tvaru šípu vloženého do napjaté tětivy luku. V hlavě se mi přemílaly myšlenky na přísahu, kterou mi složil, na její slanou chuť připomínající slzy. Přemýšlela jsem také o Královně básnířce, již se vydal oklamat a svést, a marně se snažila představit si, jaké to asi je mít trn v oku.

„Vincent,“ zašeptala jsem plamenům.

III

Pochybnosti o zranitelném místě

MATYLDA

Moje magie, jejíž příchod jsem očekávala a představovala si ho jako mořský příliv, se zatím zcela neprojevila. Číhala ve skrytu jako kostlivec, dřímala mi pod kůží a nevyužitý potenciál stále vyčkával kdesi v mém nitru. Mé předurčené souhvězdí posla stále prodlívalo mimo moji kontrolu. Zůstávalo záhadou, jejíž nepolapitelnost mi brzy začala dělat starosti.

Jako bohyně, která přísluší ke Střednímu dvoru – a v něj dosahuje jen na nejnižší příčku –, jsem tušila, že nepůjdu ve stopách matky, Badea, Felyry ani Alvy, kteří všichni patřili k Vyššímu dvoru. Svůj status a moc získali buď již při svém narození skrze složitá souhvězdí plná zářivých hvězd, nebo vraždou jiných bohů. Mně však touha vzít někomu jeho magii násilím chyběla.

Na druhou stranu jsem byla přesvědčená, že díky výcviku, který mi Bade přislíbil ve své přísaze, má magie konečně vystoupí a naplno se projeví.

Podivnou souhrou okolností jsem měla pravdu, a přece ne tak docela.

Konečně uplynuly celé tři dny Badeovy nepřítomnosti, které se zdánlivě táhly jako roky.

Zenia mi jako vhodný oděv zvolila vlněnou tuniku, sandály s koženými tkaničkami, kterými jsem si ovázala lýtko až ke kolenům, a pásek spletený ze zmrzlých pavučin. Ušní lalůčky mi propíchla třemi drobnými měsíčními kameny a já měla pocit, jako bych skrze bolest, již jsem

krátce pocítila, odhodila skořápku dětství, připravená z ní nadobro vystoupit. Svými šikovnými, hbitými prsty mi matka spletla kaštanové vlasy do copu, jenž mi silný jako provaz splýval po zádech.

„Myslíš, že se Bade vrátí od Královný se zlatým kroužkem na hlavě?“ zeptala jsem se.

„Předpokládám, že to se už brzy dozvíme,“ odpověděla Zenia, ale v hlase jí zaznívaly pochyby.

Když Bade dorazil, přivítala jsem ho širokým úsměvem.

On však zůstal stát na prahu, tvář pokřivenou divokým výrazem, jako by zavětril mršinu. Na hlavě mu žádný zlatý kroužek neseděl. Srdce mi klopýtlo; napadlo mě, že se stále ještě zdráhá začít s mým výcvikem, on však vzápětí pohlédl na mou matku.

„My si promluvíme později,“ zavrčel na ni. Pak se o něco přívětivěji obrátil ke mně. „Pojď, Matyldo.“

Pospíchala jsem za ním tunelem, v němž vířily chomáče mlhy. Takhle tady dole měříme čas, protože kromě Orfina kouzelného zrcadla je nám pohled na nebeskou oblohu odepřen. Když se mlha v tunelech plazí těsně nad zemí a dosahuje nám jen ke kotníkům, víme, že v říši smrtelníků panuje noc. Jak mlha postupně houstne a přibývá, blíží se úsvit, až nakonec v poledne dosáhne svého maxima, zaplní celý tunel a chladná jako mrhnutí nám sahá až k ramenům. Proto většina Hlubinných ožívá převážně v noci, kdy se připojují ke dvoru, pořádají slavnosti a vyřizují své záležitosti, jelikož je mlha na ústupu. Když jí opět přibývá, odpočíváme.

Ještě štěstí, že se nám teď převalovala jen u kotníků, jinak bych totiž Badea brzy ztratila z dohledu. Vedl mě bludištěm tunelů, do kterých jsem se zatím nikdy neodvážila vkročit, dolů po točitých schodištích osvětlených pochodněmi a pod klenutými oblouky posetými drahokamy. Vzduch se tady dole výrazně ochladil, ale čím víc jsme se blížili ke zvuku řinčivých kovových úderů, tím příjemnější, teplejší ovzduší nás obklopovalo.

Když jsme se zastavili a já se pomalu vydýchovala, překvapeně jsem si uvědomila, že jsme se ocitli v jakési kovárně.

„Nech nás, Heme,“ houkl Bade na smrtelníka, který právě pumpoval měchy.

Hem, bledý muž se stříbrnými vlasy, téměř stejně vysoký jako bůh války, ustal v práci, uklonil se a zmizel bočními dveřmi. Sledovala jsem, jak odchází, a užasle zamrkala. Ve velké síni už jsem viděla spoustu smrtelných lidí, když se tam sešli příslušníci všech tří dvorů. V podzemní říši nebyla jejich přítomnost ničím zvláštním. Servírovali jídlo a víno, někdy také tančili, účastnili se našich slavností a obstarávali zábavu, ale nikdy jsem je neviděla pracovat za zavřenými dveřmi.

Byla to pro mě trochu udivující připomínka toho, že v naší říši jsou nám lidé podřízeni. Někteří z nich podstoupili tu oběť dobrovolně a po smrti si zvolili setrvat na věky na našem dvoře, snad v obavě z toho, jak by mohla být jejich duše posouzena při přechodu do posmrtného neznáma. Jiní však byli dosud naživu a zřekli se vlastní říše pro tu naši, kde nám nyní slouží na základě přísahy trvající až do skonání světa nebo dokud se nám bohům nezachce ji zrušit.

„Ty máš svého vazala?“ zeptala jsem se. Ta otázka vyzněla jako nařčení.

Bylo ode mě dost smělé, vyptávat se právě na tohle boha války, který si očividně prožil náročné tři dny v říši lidí.

Bade se zarazil. Měl namířeno ke stěně pokryté zbraněmi, kde na železných hácích visely nejrůznější meče, ostnaté palice, sekery, kopí a dýky. Více než co jiného mě zaujal jeden z mečů: měl zlatý jílec posetý rubíny a dlouhou čepel vyrobenou z jiskřivého obsidiánu. Byl nádherný.

Bade se se zachmuřeným výrazem vrátil do mého zorného pole a vpil se do mě očima. Plameny z pece vrhaly na jeho bledou tvář bronzovou záři a osvětlovaly každíčkou rozeklanou jizvu na jeho pleti.

„Takovou otázku bych čekal spíš od smrtelníků, Matyldo, ne od tebe.“

I ve mně se probudilo pobouření. Propletla jsem si prsty za zády a řekla: „Proč?“

„Proč co?“

„Proč máš svého vazala?“

„Protože jsem ho chtěl. Tak. Stačí ti to?“

„Je živý?“

„Vypadal snad jako stín?“

„Ne.“ Odmlčela jsem se, protože jsem věděla, že těla mrtvých smrtelníků jsou v podzemní říši lehce průsvitná. Ještě jsem se ale nestihla naučit, jak si takových věcí všimnout pouhým zrakem. A měla jsem na srdci ještě něco. „Co pro tebe Hem dělá?“

„Je to kovář. Tohle všechno,“ Bade mávl rukou ke zbraním zavěšeným na stěně, „vyrobil on. Ve zručnosti se mu nikdo nevyrovná. Dokonce ani bůh. A když zatoužím po zbraních, které by v sobě měly kouzelnou moc, jednoduše mu nařídím, aby je pro mě vytvořil.“

Přejela jsem pohledem po všem tom železe a oceli, ale nedokázala jsem tak úplně ocenit jejich kvalitu. Dokud jsem se znovu nezařadila na meč z obsidiánu. „Odchází někdy? Má tu nějaké příbuzné, kteří –“

„Nemá tu nikoho, a ano, někdy ho s sebou беру do říše smrtelníků,“ přerušil mě Bade. „Sem dolů přišel z vlastní vůle a daří se mu víc než dobře. Ale – i kdybych ho do služby nutil, měl bych na to jako bůh svaté právo.“

Napadaly mě nejrůznější myšlenky, které mi teď v hlavě vířily jako hejno říčních střeplí. Mezi obočím mi naskočila vráska a už už jsem otevírala ústa, abych mu položila další otázku, jenže Bade zvedl dlaň, a tím mě umlčel.

„Uvažuješ jako obyčejný člověk,“ řekl a zklamaně přitom potřásl hlavou. „Kde se to v tobě vzalo? Po své matce to rozhodně nemáš.“

Jako člověk? Skousla jsem si spodní ret, protože jsem si zaraženě uvědomila, že mi před očima vytanul obrázek vyčerpaného chlapce s havraními vlasy. Vzpomněla jsem si, jak trpěl hladu a zimou a jak se zoufale honil za dvěma muži, kteří – jak jsem si domyslela – byli nepochybně jeho bratři.

Ta klepeta děsu, jež se mu zaryla do hrudi, když se začal topit.

Vincent.

Usoudila jsem, že za všechno můžou Alvinovy sny ze světa lidí, které jsem si tak ráda pročítala a jichž jsem se nemínila vzdát.

„Byla jsem jen zvědavá,“ odpověděla jsem nenuceně. „Má matka žádné vazaly nemá.“

„No, podobného uvažování bys měla rychle zanechat.“

„Pokládat otázky ohledně smrtelníků je tedy výraz slabosti?“

„Slabostí je, když s nimi *soucííš*,“ opravil mě.

Přinutila jsem se zůstat zticha a sledovala ho, jak z jednoho stojanu sejmul dřevěný ochranný štít. Když se však vracel s mečem v jedné ruce a štítem v druhé, zaslechla jsem ho, jak si cosi — „výheň mi pomoz“ — tiše mumlá pod vousy.

„Chceš, aby tě ostatní milovali, nebo se tě báli?“ zeptal se.

Zastihl mě nepřipravenou, a tak jsem krátce zaváhala, než jsem mu odpověděla. „Aby se mě báli.“

„Nezníš moc přesvědčivě.“

„Chci, aby se mě *báli*,“ zopakovala jsem a malinko přitom vycenila zuby.

„No dobře.“ Bade si mě pak dlouhou chvíli mlčky prohlížel. „Chceš upadnout v zapomnění, ztratit přízeň bohů i smrtelníků, nebo toužíš po věčné slávě?“

„Toužím po věčné slávě.“

„V tom případě se musíš snažit, abys byla silnější a budila větší respekt než všichni ostatní. Tvá magie a tvá nesmrtelnost by měly představovat něco, o co se tě ostatní bozi nikdy neodváží obrát. Teď si vezmi tenhle štít. Ke zbraním přejdeme, teprve až si zvykneš na něj.“

Přijala jsme nabízený dřevěný štít a okamžitě mě zaskočilo, jak je těžký. Málem mě s sebou stáhl k zemi, a když jsem rukou vklouzla do koženého očka, celé předloktí se mi námahou napjalo. Přesto se mi však podařilo přidržet si štít před tělem v naději, že má snaha působí udatně.

„Zvedni ho a drž ho v klidu. Ano, takhle.“ Bade mi štít lehce posunul tak, že mi teď jeho vrcholek zakrýval ústa a jeho spodní část mi chránila hrudní koš.

„Připadám si divně,“ přiznala jsem.

„Když mluvíme o zranitelných bodech,“ řekl a moji poznámku přešel bez povšimnutí, „na těle existují dvě místa, která si musíš chránit především, ale jen zásah do jednoho z nich může ukončit tvou nesmrtelnost. Je to buď tvá mysl, nebo srdce. Které z těch dvou bude tvou

slabinou, záleží jen na tobě. Vývoj boje závisí na tom, jak dobře tě tvůj nepřítel zná, případně jak přesný bude jeho úder.“ Bade mi poklepal na štít ve výši krku a potom ještě jednou v místě srdce. Dřevo jako by se v odpověď zachvělo. I já jsem se námahou třásla a činilo mi potíže zůstat vzpřímená. „Co myslíš, Matylde, kde sídlí tvá slabost? V mysli, nebo v srdci?“

První odpovědí, která mi přišla na jazyk, byla mysl, jelikož mi připadala méně ponižující z obou možností. To slovo jako by se mi však vzpříčilo v krku.

S obtížemi jsem ho spolkla, až mě jako žhavý uhlík začalo pálit v hrudi, a odpověděla: „V srdci.“

„Hmm.“ Dlouhé, hluboké zamručení podobné vzdálenému hromobití. Zdálo se, že se mnou souhlasí. „A kde mám podle tebe zranitelné místo já?“

„V mysli.“

„Víš to jistě?“

„Ano. Jsi přece bůh války.“

„Takže soudíš, že v konfliktech není místo pro srdce? Žádné city, žádné emoce?“

Svou otázkou mě malinko zviklal. Nejistě jsem stáhla obočí.

„Pokud bys usilovala o můj život a o mou magii,“ pokračoval, „měla bys předem vědět, kde mám svou slabinu, protože výhoda překvapivého útoku se ti naskytne jen *jednou*. A teď zvedni svůj štít a zkus se mi bránit.“

Máchl svým mečem, ale přestože jsem věděla, k čemu se schyluje, rozhodně jsem na to nebyla připravená.

Zavravorala jsem, ztratila rovnováhu a se zaduněním přistála na kamenných dlaždicích. Štít mi odřel holeně, nenechala jsem ho však sklouznout z paže a schoulila se pod ním.

„Vstaň,“ řekl Bade a podal mi ruku. „Zkusíme to ještě jednou.“

Dovolila jsem mu, aby mě vytáhl na nohy, a on se vzápětí znovu ohnal mečem. Tentokrát jsem se ubránila, Bade však přesto zavrtehl hlavou.

„Hlídáš si jen srdce.“

„Ale vždyť tam jsem nejzranitelnější,“ namítla jsem.

„To ano, ale pokud si chráníš jenom srdce, okamžitě poznám, že právě tam je tvé slabé místo. Kryj si obojí. Krk i hrudník. Nuť mě, abych si nad tím lámal hlavu, abych si nebyl jistý. Přidrž si ten štít o něco výš. Ještě výš, Matyldo.“

Zkusila jsem to, ale udržet štít v úrovni rtů mě nesmírně vysilovalo, zatímco Bade, jehož výpady mečem zůstávaly opatrné a lehké, působil neúnavně. Zanedlouho přestal být vzduch cítit rozžhaveným železem a kouřem z kovárny; teď voněl nasládlé jako zralé ovoce rozdrcené podrážkou boty.

Sklopila jsem oči.

Kůži na kolenou jsem měla od nesčetných pádů celou rozedřenou. Po holeních se mi táhly škrábance. Ichor mi v pomalých, zářivých potůčcích stékal po lýtkách a zanechával skvrny na mých sandálech. Kamennou podlahu zdobily zlatavé otisky chodidel.

„Jsi u konce sil?“ zeptal se Bade. „To je všechno, co můžeš nabídnout?“

Sevřela jsem pravou ruku v pěst. Dlouhé špičaté nehty s bledě modrým nádechem se mi zaryly do hladké dlaně.

Pokud ještě před chvílí panovaly nějaké pochybnosti o tom, kde vlastně spočívá moje slabina, nyní žádné nezbyly. V záchvatu emocí jsem mu dřevěný štít odhodila k nohám. Lesknoucí se kůži jsem měla v jednom ohni. S planoucíma očima jsem se k němu otočila zády a vyřítila se do chodby, v níž mi teď mlha dosahovala až k pasu.

Jestliže jí přibýlo tolik, musely uplynout celé hodiny. Hodiny, během nichž jsem se snažila bojovat a ohánět se štítem, kdy narůstalo mé přesvědčení, že jsem příliš slabá.

Slyšela jsem, jak mě Bade volá jménem. Jednou, podruhé. Zprvu zněl pobaveně, ale potom jako by se jeho hlas změnil v úder bubny, který se starostlivě rozléhal tunelem.

Utíkala jsem od něj co nejdál, vzhůru po točitých schodech. Probíhala jsem pod klenutými průchody zdobenými drahokamy. Zpočátku jsem sledovala stezku lemovanou rubíny, ty však po chvíli ustoupily zeleným olivínům. Drahé kameny nikdy nelžou, nikdy nemění svou polohu. I když

je ze země vytěžíme, pokaždé vždycky dorostou, jako druhý zub po tom mléčném. Vyznačují stanovené hranice v rámci klanu Hlubinných. Přestože jsem běžela neznámými tunely, orientovala jsem se podle mapy z cenných nerostů. Olivín je západní kámen a brzy se rozvětví v topaz, ukazatel severozápadu, a v měsíční kámen, který mě dovede až domů v severním výběžku naší říše.

Jakmile jsem si uvědomila, že jsem poprvé v životě v těchto spleťtých chodbách sama, projela mnou vlna euforie.

Tahle nově nabytá svoboda byla omamná jako silné víno, a když jsem se ocitla před vchodem do matčina obydlí, unikl mi z úst tichý smích. Měsíční kameny v obkladu dveří mě přivítaly tlumenou září, jako by i ony měly radost, že mě zase vidí. Natáhla jsem ruku k železné klice, kouzelný zámek rozeznal můj dotek a dveře se s tichým lupnutím otevřely.

Vpadla jsem do ohněm osvětlené komnaty, ale vzápětí jsem smykem zastavila.

Má matka měla společnost.

IV

To, co je zapovězeno

MATYLDA

Má matka seděla u stolu vedle krbu, přímo naproti Felyře. Mezi nimi ležela změt podivných mincí a ještě něco jiného, na první pohled poněkud nepatřičného. Ta věc byla asi o polovinu menší než moje dlaň, podlouhlá a hrající všemi barvami.

Srdce se mi v hrudi zastavilo.

Tohle nemělo v našich komnatách co dělat.

Přistoupila jsem o krok blíž a nedokázala od výrazně třpytivého předmětu odtrhnout zrak, ani když Zenia vstala ze židle.

Mírně jsem zalapala po dechu, když jsem si uvědomila, že jde o šupinu jednoho z Dacreových eitrálů. Ještě nikdy jsem osamocenou, důkladně vyčištěnou šupinu neviděla. Tito nestvůrní plazi jsou nesmírně nebezpeční, temperamentní tvorové, kteří přebývají v těch nejhlubších, neprobádaných hlubinách naší říše. Tu a tam jsem skrze kamennou podlahu vnímala vibrace vyvolané jejich děsivým řevem, jindy jsem v průchodech ucítila nepatrný závan jejich mrtvolného pachy. Zatím jsem však zahlédla jen malou eitrálí skupinku a paradoxně k tomu nedošlo v podzemí, nýbrž když jsem se Zeniou procházela říší smrtelníků.

Eitrálové tenkrát dokázali proměnit vlahý, zelení kypící jarní den v neutěšený a ledový záchvěv zimy. Svými mocnými křídly zaclonili polední slunce a rozdmýchali vichřici prodchnutou rozkladem.

Někde v dále se poplašně rozezněl vesnický zvon, zvuk, který mi pronikl až do morku kostí ještě víc než chlad nestvůr, neboť zvon u lidí věští nebezpečí blížící se smrti. Užasle jsem přihlížela, jak eitrálové jako šípy protínají mraky a vrhají se k zemi za svou kořistí.

*Pojď, vyzvala mě matka, vzala mě za ruku a odvedla do skrytu neda-
leké houštiny. Nesmějí tě spatřit. Přitahuje je jakýkoli pohyb.*

Dacre – vládce našeho klanu – čas od času vysílá drakům podobné
eitrály, které pasoval na své „mazlíčky“, do světa lidí, aby se nakrmili,
zpuštěli zemi a vyděsili jak smrtelníky, tak Nebeské.

Nyní je asi příhodné zmínit, že Alva je Dacreovou nevlastní sestrou.

Než jsem se nad šupinou stihla podívat nahlas, Felyra ji zakryla dlaní.

„Matyldo?“ Zenia se postavila mezi mě a stůl, a zakryla mi tak vý-
hled. „Kde je Bade?“

„Nevím,“ odpověděla jsem, myšlenkami stále ještě u eitrálí šupiny.
A také u cinkání mincí, které Felyra spěšně shrábla do svého sametového
váčku, jako by nechtěla, aby je Bade po svém příchodu zahlédl. Nevypa-
daly jako zlaté, stříbrné nebo měděné penízky, které si u nás v podzemí
razíme. Tyhle mince měly tmavě modrou barvu připomínající půlnoční
oblohu a vydávaly pulzující záři, jako by obsahovaly samotné hvězdy.

„Mimo tyhle komnaty máš být po celou dobu s ním, po jeho boku.“
Matčina nelibost chutnala trpce jako kyselé jablko. „Nikdy nesmíš zů-
stat sama.“

Konečně jsem odtrhla zrak od Felyry, která horečně poklízela stůl,
a znovu pohlédla na Zeniu.

„Jak mám v sobě objevit svou pravou magii, když ty ji pokaždé hned
zadusíš?“ opáčila jsem stejně zostra.

Matka mi vlepila políček.

Nikdy předtím mě neuhodila; překvapení z políčku mě na tváři za-
štipalo víc než úder samotný.

Klopýtla jsem, ale jen proto, že jsem byla unavená z boje a z držení
těžkého štítu. Když mi na tváři naskočily zlatavé skvrny, zvedla jsem
k matce oči. I v jejím obličejí se na okamžik objevil šokovaný a lítostivý
výraz, než se opět zatvrdila. Jsem slaboch, přesně jak se obávala. Ani
pod úderem její dlaně nedokážu zůstat stát.

Chci, aby se mě báli, ne aby mě milovali.

„Hned to uklid“, nařídila mi, načež se otočila zpátky k Felyře. „Ne-
chci na podlaze žádnou krev.“

Úplně jsem zapomněla na svá kolena, na nichž se už stihly vytvořit strupy.

Kousla jsem se do jazyka a představovala si všechna slova, která jsem jí toužila říct, ale neměla na to odvalu. Poslušně jsem vykročila a minula stůl, u něhož seděly, i hořící krb.

Zadní část našeho obydlí osvětlovala jen tlumená záře a vzduch tu byl chladný a provoněný Zeniinými nespočetnými lahvičkami parfémů, které obsahovaly výtažky z myrhy, medu či růžové vody. Táhl se tu dlouhé, modravé stíny, zdi byly protkané zlatými žilkami a z popínavých rostlin, které se plazily po klenutém stropě, rašily drobné bílé kvítky. Tady matka příležitostně přespávala na kulatém pérovém lůžku, zde jsme přechovávaly svá roucha a truhlice se šperky a zlatem. Ošlapané schody na protějším konci místnosti vedly dolů k malému potůčku, který tam tvořil soukromé koupací jezírko.

Když jsem se posadila na horní schod a začala si rozvazovat sandály, dolehl ke mně šeptem vedený rozhovor mezi matkou a Felyrou.

„Kde je?“

„V bezpečí,“ odpověděla Felyra. „Ale zahlédla ji.“

„Vím. Promluví si s ní,“ řekla Zenia jen vteřinu předtím, než dovnitř padl Bade.

„Je tady?“ zeptal se skřípavým hlasem, který jsem u něj ještě neslyšela. Očekávala jsem, že dá průchod svému vzteku tak, až se otřesou okolní stěny. Ačkoli pravdou je, že přede mnou se přestal ovládat zatím jen *jednou*. Na to, jaká pověst předcházela jeho vznětlivou a krvelačnou povahu, si dával velký pozor, aby ji přede mnou utajil.

„A-ano,“ protáhla Zenia. „Takhle plníš svou povinnost chránit ji na každém kroku? Je ještě příliš mladá, než aby se mimo tyto komnaty toulala sama.“

„To je,“ vydechl, „a taky velice rychlá.“

„Rychlá?“

„Ano, jak říkám. Ale koneckonců, proč by nás to mělo překvapovat? Matylda je posel. Chtěl bych vidět, jak dokáže utíkat ve volném prostoru, kde by ji nebrzdily žádné zatáčky a zúžené průchody.“

Myslím, že jednoho dne předčí dokonce i nevídanou rychlost samotného Shalea.“

„Moje dcera nebude soutěžit s žádným bohem větru, natožpak s Nebeským.“

Nastala odmlka, jako by si Bade konečně uvědomil Felyřinu přítomnost. Jeho zabeďněnost mě přiměla zlomyslně zkřivit obličej, zatímco jsem si dál oplachovala škrábance a omývala z nohou zaschlý ichor.

„Felyro,“ řekl a *hned jsem to vycítila*. Nádech podezření v hlase, navzdory jejich dlouholetému spojení.

„Bade,“ oplatila mu. „Předpokládám, že si chceš se Zeniou popovídat o samotě?“

„Ne.“ Strohé vyštěknutí. „Proč si to myslíš?“

„Často se tu po našich setkáních zdržuješ.“

„Vážně? Ha. Neuvědomil jsem si, jak bedlivě sleduješ mé příchody a odchody, Fel.“

„Už *dost*, vy dva,“ přerušila je má matka. „Felyro? Víím, že tě povolali do soukromé dvorany. Nerada bych, aby ses kvůli nám zpozdila.“

„Jistě. Děkuju ti za víno i za rozhovor, Zenio.“

Zaslechla jsem zaskřípění odsouvané židle, když Felyra vstala. Se zadržným dechem jsem se také zvedla a potichu se přikradla k pootevřeným dveřím, za nimiž ti tři stáli, těsně mimo můj dohled.

V duchu jsem Badea úpěnlivě prosila, aby konečně zaznamenal napětí v místnosti. Musí přece vidět naditý váček, který se před ním Felyra snaží utajit. Copak neslyší to cinkání, kdykoli se bohyně pohne? Mince z Hlubin takový zvuk nevydávají, což znamená, že má u sebe zapovězenou měnu Nebeských.

Není žádným tajemstvím, že se Felyra zrodila jako bohyně oslav, s osmi hroty v souhvězdí. Bývala příslušnicí Středního dvora, dokud si zabítím neuzmula také magii mincí, a nepovýšila tak svůj status na Vyšší. A její kouzelná moc spojená s mincemi zahrnuje také několik dalších zvláštních odnoží, z nichž jedna jí umožňuje vytvořit si tajnou kapsu v jakémkoli druhu ošacení.

Nepochybovala jsem o tom, že si právě v tomto okamžiku ukrýla neznámé mince i eitrálí šupinu do kapsy, kterou si vyrobila uvnitř svého splývavého hávu. Bade tak při jejím odchodu neměl šanci zahlédnout nadtý váček ani zaslechnout cinkání penízků.

Uvažovala jsem, jestli se mu o nich zmíní má matka, teď když se ocitli o samotě, tedy až na moji maličkost schovávající se v přilehlé komnatě.

Zenia si však pouze povzdychla a zeptala se: „Jaké to bylo u té lidské královny?“

„Příšerné,“ odpověděl Bade. „Nechce se mnou nic mít.“

„Měl bys ji navštívit znovu.“

„Nabídl jsem jí své služby, moc i zkušenosti. Požádal jsem ji o křeslo v její radě, ale vysmála se mi. Prý mě nepotřebuje.“

„Radila jsem ti, aby ses jí dvořil, a ne aby ses vnucoval do její tajné rady.“

„A jak —“

Bade větu nedopověděl, jako by ho matka nějakým gestem vyzvala, ať mlčí.

O vteřinu později zavolala: „Matylde? Připoj se k nám.“

Neochotně jsem vstoupila do komnaty. Hned jsem si všimla, že Bade mi přinesl můj ochranný štít, který mi nyní nabídl jako úlitbu.

„Tohle teď patří tobě,“ řekl. „Nos ten štít na zádech, kdykoli se vydáš podzemními tunely. Chraň si jím srdce, až budeš spát. Ber ho s sebou z komnaty do komnaty, i kdyby ses věnovala těm nejjednodušším úkonům. Časem díky tomu zesílíš a splyneš s ním v jedno. Zanedlouho budeš mít pocit, jako by ti přirostl k paži.“

„Znamená to, že náš trénink už skončil?“ zeptala jsem se a se staženým hrdlem si od něj štít převzala.

„To ne. Ale příštích pět dní budu pryč.“ Bade se odmlčel a sklouzl pohledem k mé tváři, na níž byl stále ještě patrný otisk matčiny dlaně. „Až se vrátím, budeme v našem výcviku pokračovat.“

Přikývla jsem. Na jazyku mě pálila omluva za to, že jsem naši první lekci opustila předčasně, ale nedokázala jsem se přinutit, abych ji

vyslovila. Bohové jen zřídka kdy přiznávají, že se zmýlili, protože pak působí zranitelně, takže ji Bade ode mě ani neočekával.

Odešel bez dalšího slova. Jelikož mou matku nepožádal o to, aby mohl i nadále využívat jejího důvtipu, vracel se ke Královně básnířce vyzbrojený jen vlastní mocí, svou krvelačnou magií.

Tentokrát si s ní promluví za pomoci vlastní výřečnosti.

Později toho dne, během doby odpočinku, mi matka zničehonic oznámila: „S Felyrou pro tebe něco chystáme.“ Seděla jsem před ní na jejím lůžku s Badeovým štítem po boku, bradou jsem se opírala o stále ještě citlivá kolena a ona mi hřebenem z paroží rozčesávala zacuchané vlasy. „Dárek. Chceme, aby to bylo překvapení.“

Tušila jsem, že nejde o skutečný dar, spíše si mě chtěla usmířit, abych s nikým nemluvila o tom, čeho jsem dnes byla svědkem.

„A tenhle dárek si žádá šupinu z eitrála?“ otázala jsem se a samotnou mě překvapilo, kolik sarkasmu se do mých slov vešlo. „A taky mince z jiné říše?“

Matčina ruka ustrnula a zoubky hřebenu se mi zaryly hluboko do vlasů.

„Tys tu šupinu poznala?“ vydechla. „Nebyla jsem si tím jistá.“

„Jistěže ano. Jak k ní Felyra přišla? Odloupla ji některému z eitrálů sama? Dacrea by určitě velice rozrušilo, kdyby —“

Vtom mě Zenia popadla za rameno, dost pevně na to, abych cítila, jak se mi do kůže zabodly pŕlměsíčky jejích nehtů. Prudce si mě otočila k sobě a rozšířenýma očima jako by mě zapřísahala.

„Ano,“ zašeptala, jako by i stěny měly uši. „Možná ti připadalo zvláštní, jak Felyra před Badem všechno hned ukryla, ale kdyby o tom býval věděl... Řekl by to Alvě a Alva by to pověděla svému bratrovi. Rozumíš, co se ti snažím říct, Matyldo?“

Těžce jsem polkla. Nejspíš jsem to tušila, ale přestože jsem znala jednotlivé části příběhu, celek mi zatím unikal.

„Ano,“ zamumlala jsem navzdory pochybnostem, které mnou pro-
jely ostře jako meč.

„V tom případě před Badem ani slovo. Ani před Alvou.“ Matka mi znovu otočila hlavu od sebe a různějšími tahy než dosud pokračovala v pročesávání mých vlasů. Když se hřeben bolestivě zarazil o zamotaný pletenec, trhla jsem sebou. „Slib mi to.“

„Slibuju.“ S odpovědí jsem si pospíšila i proto, abych její ruku přiměla zjemnit. „Ale smím se zeptat proč? Proč mít tu šupinu, když je to tak nebezpečné? Proč mít u sebe mince Nebeských, když jsou u nás zapovězené?“

Matka na okamžik znehybněla.

Potom odložila hřeben stranou a vtiskla mi do dlaně cosi hladkého a chladivého. Jednu z nebeských mincí.

Když jsem ji zvedla ke světlu, srdce se mi zatetelilo. Nebyla tak těžká ani masivní jako penízky z Hlubin, a zatímco jsem si ji důkladně prohlížela, udivilo mě, že v jejích kruhových hlubinách vidím sytou modř a také plující mraky – jako by byla živoucí substancí, nebo snad zrcadlem odrážejícím pozemskou oblohu.

„Pojď se mnou,“ vyzvala mě matka s náznakem vzrušení v hlase. „Chci ti něco ukázat.“

Následovala jsem ji k hlavnímu krbu. Plameny v něm uhasínaly, ale jakmile vycítily její přítomnost, vyšlehly výš a roztančily se. Všechn oheň na ni vždy reagoval, byla totiž jeho bohyní.

Zenia sáhla do malého váčku ze zmrzlých pavučin, který měla zavěšený na opasku, a vytáhla z něj další nebeskou minci. Naklonila jsem se blíž, abych si ji prohlédla. Tahle byla temná jako noc, jen na svrchní straně chladně zářil půlměsíc. Další letmý obrázek oblohy, na věky uvězněný v hlubinách mince.

Než jsem stihla otevřít ústa, Zenia ji vhodila do ohně.

„Matko,“ zvolala jsem a překvapeně sebou škubla. Svezla jsem se na kolena tak rychle, až jsem se jimi bolestivě udeřila o kámen před krbem, a natáhla jsem ruku v zoufalé snaze vyškrábnout minci z plamenů.

Zenia mě stáhla zpátky.

„Ne,“ řekla. „Poslouchej, dcero.“

Zůstala jsem zaraženě klečet. Ale jak se začala půlnoční mince pozvolna tavit, vydala ze sebe jakýsi prchavý zvuk. Tehdy jsem ještě nevěděla, jak ho popsat, zněl však jako dlouhý, melodický výdech. Jako flétnové trio, doprovázené jemnými tóny harfy.

Ten zvuk byl *nádherný*. A jakmile jsem jednou tuhle úžasnou melodii zaslechla, nedokázala jsem na ni zapomenout. Ani na to, jak mě celou prostoupila jako to nejsilnější víno, jako svit nejzářivějšího z měsíců.

Byla to magie, kterou jsem sama nedovedla vyčarovat, přesto mi však rezonovala celým tělem, celou mou duší.

A já ji zatoužila slyšet znovu.

Nedokázala jsem se pohnout. Naslouchala jsem jí a ani nedutala. Jenže těsně předtím, než se mince roztavila úplně, se zvuk změnil v dým a odtančil vzhůru do komína.

„Co to bylo?“ užasla jsem.

Má matka zlehka pokývla směrem k nebeské minci, kterou jsem stále ještě svírala v dlani. K minci v odstínu polední oblohy zahalené nadýchanými bílými oblaky.

Jen nerada jsem ji věnovala plamenům, ale vzápětí už jsem naslouchala dalšímu úryvku nebeské hudby. Hudby, z níž se mi krátil dech. Hudby, která mě naplnila takovou rozkoší, až jsem se cítila oloupená, jakmile dozněla v kouři.

Nějakou dobu jsme s matkou střídavě házely do ohně další a další mince a vdechovaly hudbu, kterou nám svým postupným roztavováním přinášely. Naplnil nás smutek, triumfální radost, utrpení i hrdost – všechny tyhle pocity v nás vyvolaly tóny, jež se v mincích ukrývaly. V naší podzemní říši nic podobně krásného nemáme. Jistě, jsou tu bubny, které nám jako druhé srdce tepou v hrudi pokaždé, když je zaslecháme, a udávají rytmus našim tancům. Rozhodně však ve mně nedokážou vyvolat takový dojem jako souhra nebeských fléten, lyr, aulů, citer, činelů a harf.

Bohyně hudby pochází z Nebeské říše a jmenuje se Enva.

Když byl matčin váček na mince konečně prázdný, síla hudby v nás jen pozvolna doznívala. Byl to Zeniin způsob, jak se mi omluvit za to,

že mě předtím uhodila. Položila jsem si hlavu na její rameno a zahleděla se do poskakujících plamenů.

„Pořád ještě nerozumím tomu, proč jsi ty mince vůbec měla,“ promluvila jsem tichým, zasněným hlasem. „Můžeme si obstarat další?“

„Nebeští jsou za eitrálí šupinu ochotní zaplatit vysokou cenu,“ odpověděla Zenia. „Daleko vyšší než za naše drahokamy, mramor nebo obsidián.“

Tohle zboží jsme mohli s Nebeskými směnit za jejich nektar z mraků, oblečení utkané z větru a med z jejich včelínů. Dokonce i mezi nepřáteli byly podobné výměny přijatelné. Ona však mluvila o věcech, s nimiž jsme obchodovali pod rouškou tmy, tajně. O zapovězeném zboží.

Její upřímnost mi dodala odvahy. Vnímala mě jako svého spojence, nejen božské dítě.

„A kolik dá práce opatřit si takovou šupinu? Opravdu ji Felyra ukradla nějakému eitrálovi, zatímco spal?“

„Ne.“ Matka mě pohladila po vlasech, ale oči stále upírala do plamenů v krbu. „Našla ji, v nejhlubších slujích naší říše, tam, kde eitrály drží. Ta šupina odpadla sama, ležela zapomenutá na zemi, a tak si ji vzala. Ty nestvůry čas od času nějakou ztratí, pokud je Dacre poraní.“

„Dacre jim *ubližuje*?“ podivila jsem se a žaludek se mi zhoupł.

„Ano. Jak jinak by je mohl ovládat? Kdykoli se odchýlí od jeho rozkazů, zasadí jim smrtelnou ránu, kterou však vzápětí svou magií vyléčí. Potom se mu ty stvůry opět podvolí. Stejně zachází i s tou svou tlupou psů.“

K eitrálům i obludným psům, kteří žili v doupatech roztroušených po celé podzemní říši, jsem chovala velký respekt, takže jsem se s nimi sotvakdy střetla tváří v tvář. Avšak pouhá představa, že by těmhle neobyčejným tvorům ubližoval jen proto, aby ho poslouchali, mi zanechala hořkou pachut' v ústech.

„To je smutné,“ zašeptala jsem.

„Neplýtvej city kvůli takovým stvůrám, Matyldo.“

Přijala jsem její pokárání, ale bezděčně jsem si začala hryzat nehet.

„Proč chtějí Nebeští eitrálí šupinu?“ zeptala jsem se nakonec.
„K čemu jim bude?“

„Vlastnit ji znamená mít moc.“

Tím odhalením mě vrátila zpátky na zem, jako kdyby mi vmetla ledovou spršku do tváře.

„Moc? V jakém smyslu?“

„Eitrálí šupina dokáže proříznout naprosto cokoli. Dokonce i mysl nebo srdce boha. Vlastnit jednu jedinou znamená vyvolat v ostatních strach, i mezi Nebeskými.“

„A proč jim takovou moc nabízíme?“ nechápala jsem. „Vždyť pro nás mají jen pohrdání.“

„Šupin je dnes jako šafránu. Nenajdou si cestu do rukou kohokoli z Nebeských, pouze k těm vyvoleným, jestli tě trápí tohle. Všichni máme v hrudi srdce, a ať se jeho touhy snažíme přehlížet sebevíc, srdce vždycky baží právě po tom, co nemůže mít,“ odpověděla Zenia. „Co bys dala za to, abys mohla znovu naslouchat té nebeské hudbě, Matylde? Ještě aspoň jedinkrát cítit, jak ti rozproudí krev v žilách?“

Skousla jsem si zevnitř tvář, dokud mi v ní nezačalo pulzovat bolesti.

A uvědomila jsem si, že za možnost ještě jednou se zaposlouchat do té krásné, prchavé melodie bych dala úplně cokoli.

Tóny nebeské harfy mi zněly v hlavě ještě dlouhé hodiny a doprovázely mě i při čtení Alvina nejnovějšího svitku se sny. Přinesla mi ho se zvláštním úsměvem na rtech a vědoucím leskem v očích, jejichž význam mi unikal, dokud jsem svitek nerozbalila a nepřčetla si první sen, na němž sotva zaschl inkoust.

I tehle patřil Vincentovi.

Opět se mu zdálo o řece, ale tentokrát také o mně.

v

Trn v oku

MATYLDA

Topil se, nořil se čím dál hlouběji do samého srdce řeky, dokud jsem ho nechytla za ruku.

Spatřila jsem samu sebe jeho očima. Kaštanově hnědé vlasy kolem mě vířily jako nitky hedvábí. Bílé šaty se mi vlnily kolem nohou, když jsem bojovala s říčním proudem. Zlaté náramky na mých pažích cinkaly a měsíční kameny, kterými jsem měla ozdobené uši, matně poblikávaly v šeru. Držela jsem ho silným, sebejistým stiskem a odmítala jsem jeho ruku pustit.

Zděšení ho pomalu opouštělo, jako kdybych udusala hořící uhlíky a z jeho strachu nezbylo nic než dým.

„Neopouštěj mě,“ zašeptal.

Vytáhla jsem ho vzhůru.

Společně jsme se vynořili nad hladinou a lapali po vzduchu.

Tady sen končil.

Rozechvěle jsem svitek zabalila. Tělo mi ztěžklo, jako bych doopravdy měla šaty i vlasy nasáklé vodou z řeky. V očích mě pálilo, jako bych je držela otevřené pod vodou. Srdce mi splašeně bušilo až v krku.

Toho lidského chlapce jsem nikdy předtím neviděla. Pouze jsem si četla v jeho snech, ale on mě přesto znal. Nějak se stalo, že mě spatřil a já mu bezděčně proklouzla do snu.

Počkala jsem, až se matka odebere k odpočinku, potom jsem si na záda připnula Badeův štít a vyšla z našeho obydlí. Rozběhla jsem se chodbami plnými stínů a záře plamenů až k Alviným dveřím, před nimiž jsem krátce zaváhala. Bála jsem se zaklepat.

Alva zřejmě moji přítomnost vycítila.

Dveře se rozlétly. Stála za nimi a shlížela na mě svýma modrýma očima jiskřícíma pobavením. Měla ostře řezaný, přesto však velice pohledný obličej, s vysoko položenými lícními kostmi, rámovaný loknami zlatavých vlasů. Plné rty měla namalované načerno, ve tvářích doličky a pleť bílou jako alabastr. Oblečená byla v dlouhých červených šatech, které si na ramenou sepnula stříbrnými sponami, a voněla po svařeném vínu a ohořelém dřevě. Všimla jsem si, že v prstech zašpiněných od inkoustu třímá brk, jako bych ji vyrušila uprostřed psaní.

„Víš tvoje matka, že jsi tady, Matyldo?“ zeptala se.

Zavrtěla jsem hlavou.

„Tak pojď raději dál. Určitě by nebyla ráda, že postáváš tady v chodbě.“

Bylo to poprvé, co jsem se ocitla v Alviných komnatách. Překročila jsem práh a vstřebávala rozlehlý prostor kolem. Byly tu nekonečné police přetékané všelijakými svítky, různorodý nábytek, mramorový krb, nad ním římsa s vystavenými barevnými lahvičkami s vínem a prazvláštní tapiserie na stěnách. Mou pozornost si však získal její pracovní stůl, u něhož ještě před chvilkou zapisovala na svitek pergamenu nejnovější sny.

„Proč se mu o mně zdálo?“ neudržela jsem se a vyslovila otázku, která mě páčila na jazyku. „Nikdy jsem ho neviděla.“

„Koho?“ zeptala se Alva.

„*Vincenta*.“

„Ach. Ten šedooký chlapec, kterému se často zdává, že se topí. Pojď, sedni si, dítě.“

Nechtělo se mi sedět, nýbrž přecházet sem a tam, měla jsem pocit, že celá *hořím*, ale nechala jsem se odvést k poněkud ošoupanému křeslu. Badeův štít jsem si položila před nohy, pro případ, že by byl potřeba.

„Abych odpověděla na tvou otázku,“ spustila Alva a nalila si při těch slovech sklenku vína, „nemám tušení.“

Její odpověď mě rozčílila. Nejspíš mi to bylo poznat ve tváři, protože se rozesmála.

„Nezoufej, Matyldo. Jednu teorii bych měla.“

„A jakou?“

Dlouze se napila, očividně si mou netrpělivost užívala. „Víš vlastně, co je to sen?“

„Cosi stvořeného myslí,“ řekla jsem. „Směšné představy, jak jim říká moje matka.“

„Ano, pro někoho jistě. Ale zároveň se skrze ně dá nahlédnout až na dno duše.“

Zamračila jsem se. „To nevysvětluje, proč mě ve snu viděl tenhle podivín, ačkoli jsme se nikdy nesetkali.“

„Možná, že se mezi vámi vytvořilo jisté spojení, když sis přečetla o jeho prvním snu. Možná jsi v něm zanechala nějaký dojem.“

„Ale jak to? Když jsem si o něm četla ve tvém svitku, nezbylo po jeho snu nic než zaschlý inkoust na pergamenu. Noc, kdy se mu zdál, už dávno minula.“

„Duše se neřídí stejným během času jako my. Neputuje stejnými cestami.“

Zadumala jsem se nad jejími slovy a snažila se pochopit, co se mi snaží říct.

„Dokáže snad duše cestovat do minulosti? Nebo do budoucnosti?“ zeptala jsem se nakonec a potlačila zachvění.

Alva se usmála. „Tak jsem to slyšela od Orfie.“

„Orfie?“

„Ano. Smrt se v duších rozhodně vyzná. Střetává se s nimi v jejich nejzoufalejší, nejzranitelnější chvíli. Jestli máš další otázky, měla by sis nejspíš promluvit s ní.“

Matka rodu byla tou poslední z bohů, na niž bych se toužila obrátit.

„Ale jestli tě to obtěžuje – jestli ti vadí, že o tobě ten hoch sní –, můžeš mi ten svitek vrátit. Přestanu ti je půjčovat.“

„To ne,“ vyhrkla jsem rychle. „Moc ráda si v nich čtu. Učím se z nich o lidském světě.“

„No dobrá.“ Alva se uculila, jako by věděla něco, co mně zůstávalo utajeno, a odhalila přitom řadu vínem zažloutlých zubů. „Ale buď opatrná, Matyldo.“

S tím mě propustila. Sebrala jsem svůj štít ze země a pod jeho tíhou trochu zavravorala.

„Jak to myslíš?“ zeptala jsem se.

„Nedovol snům, aby v tobě probouzely přílišný soucit,“ řekla. „Hlídej si svou vlastní duši, dítě.“

Týdny postupně ubíhaly a splývaly jeden v druhý. A Vincent mě i nadále vídal ve svých snech.

Hned jak je Alva zaznamenala, jsem si je pročetla, fascinovaná tím, že vidím samu sebe v jeho lidském světě. Jeho noční můry, v nichž se opakovaně topil, pomalu ustaly a nahradily je sny, kde jsme spolu lezli do korun stromů. Sedávali jsme bok po boku v síni jeho pevnosti a předháněli se, kdo se dřív strefí kamínkem do pohárů jeho starších bratrů. Jezdili jsme na ponících přes vřesoviště a představovali si, že umíme létat. Šplhali jsme na věže a přelézali cimbuří. Smáli jsme se nebo se dohadovali; snili jsme během snění. Spojovaly nás přátelství a důvěrnost, z nichž se mi svírala hrud'

Občas jsem si přála, aby se to všechno doopravdy stalo, a možná právě v tomhle spočívala ona citlivost srdce, před níž mě Alva varovala.

„Jak se jmenuješ?“ ptal se mě vždy nakonec Vincent.

Nikdy jsem mu neodpověděla.

Ta otázka ukončila jeho sen jako blesk z čistého nebe, a když jsem pak srolovala popsaný svitek, z nějakého důvodu jsem se cítila ošizená.

Důvěrně jsem ho znala. Znala jsem jeho obavy, strachy, touhy. Zabláhla jsem pevnost nad řekou, již nazýval domovem, lásku, kterou choval ke svým bratrům, i jeho respekt k otci a smutek ze záhadného zmiizení jejich matky. V jeho snech jsem nebyla bohyní, nýbrž smrtelnou dívkou a přítelkyní, kterou měl rád.

Já jsem ho znala, zato on mě ve skutečnosti neznal.

Podle množství vody, která protékala naším podzemním potůčkem, se vždy dalo s jistotou určit, jak se v lidském světě mění roční období. Na jaře jeho vlačný proud vesele klokotal. V létě pak zmohutněl, byl hluboký

a horký tak, až z něj stoupala pára. Na podzim hladina opět klesla a chladnější voda byla posetá spadáním listů ze stromů nahore. V zimě potom potok vychladl docela a jeho pomalu plynoucí hladinu pokryly střípky ledových ker.

Zatímco moje matka v chladu zimy pookřála, já se steskem vzpomínala na období podzimu. Moje dvanáctá zima už se však chýlila ke konci; mé dětství mizelo v nedohlednu jako ubývající měsíc. Zjistila jsem, že kdykoli se s Badem cvičíme v boji v jeho kovárně, kde na nás při práci dohlíží Hem, letí čas jako splašený. V našich lekcích už jsme přešli od štítu k meči. Naopak, kdykoli bůh války odešel za Královnou básnířkou do říše smrtelníků, což teď bývalo čím dál častěji, čas jako by se zastavil.

V čase posledního záchvěvu zimy, kdy se může zdát, že led snad nikdy neroztaje a země už navždy zůstane promrzlá a chladná, odešel na dlouhých čtrnáct dní. Na jeho návrat jsem zchřadlá a bez života čekala v našem podzemním obydlí.

Znovu jsem si pročetla jeden z mých oblíbených snů – s Vincentem jsme prozkoumávali jeskyně na břehu moře a v jednom z jezírek mořské vody jsme narazili na zamčenou truhlu, pokrytou schránkami korýšů a kluzkými chaluhami. Čas od času se mu zdálo o oceánu, v jehož vlnách ho však strach z utopení opouštěl; zatím jsem netušila proč. Společně jsme dumali nad tím, jak otevřít zrezivělý zámek, jímž byla truhla uzamčená.

Z myšlenek mě vytrhl Zeniin hlas, který na mě zavolal a vrátil mě ze solí provoněných jeskyní a od Vincenta zpátky do přítomnosti v našich komnatách.

Vyděšeně jsem sebou trhla, a jak jsem se snažila ukrýt svitek pod deku, nechť se mi ho podařilo roztrhnout. Vstala jsem z postele a vydala se do místnosti v samém srdci obydlí, kde má matka stála spolu s Felyrou a čekala na mě.

„Zavři oči a natáhni ruce,“ vyzvala mě. Držela cosi za zády a v očích jí svítily veselé ohničky. Felyra stála po jejím boku, na namalovaných rtech jí pohrával trochu zdrženlivý úsměv.

Vzpomněla jsem si, že mi slíbila nějaký dárek, odměnu za to, že si jejich tajemství ohledně eitralí šupiny nechám pro sebe. Zavřela jsem oči a natáhla před sebe prázdné dlaně.

Doufala jsem v hromádku nebeských mincí, které bych mohla vho-
dit do ohně a potěšit se jejich hudbou, matka mi však do rukou vložila
cosi studeného a poddajného. Překvapilo mě, jak těžké to bylo; dárek
mi málem vyklouzl z prstů, a tak jsem ho rychle sevřela v dlani.

Zamžikala jsem a otevřela oči.

V dlaních mi ležel zlatý opasek, zdobený podlouhlými měsíčními
kameny.

„No tak, vyzkoušej si ho,“ nabádala mě matka, když viděla, že váhám.

Tohle jsem nečekala. Byla to výjimečná rukodělná práce; pásek byl
ukovaný z toho nejryzejšího zlata Hlubin, silný a zároveň pružný jako
mé zápěstí. Měsíční kameny pravidelně vysázené po jeho obvodu byly
jeden jako druhý a připomínaly vejce rozkrojená v půli. Když jsem opas-
kem pohnula a dopadlo na něj světlo, kameny se kouzelně rozzářily bě-
lavým třpytem.

„Je překrásný,“ řekla jsem tiše. „Moc vám oběma děkuji.“

Zenia mi ho obtočila kolem pasu a ukázala mi, jak si mám těsně nad
pupíkem zapnout sponu.

„Tvá matka si přála měsíční kameny, aby ti připomínaly domov,“ vy-
světlnila Felyra. „Abys nikdy nezapomněla, odkud pocházíš. Já do nich
však vložila trochu ze své vlastní magie.“

„Jak to myslíte?“ zeptala jsem se.

„Pod každým kamenem se skrývá tajná kapsa. Napadlo mě, že by se
ti mohly hodit, až budeš cestovat mezi říšemi. Možná s sebou poneseš
pár věcí. Navíc jejich tíhu vůbec nepocítíš – mohla by sis do těch kapes
nacpat třeba koně, psa nebo useknutou hlavu jiného boha. Ačkoli se mi
doneslo, jak nezvykle rychle ses v poslední době naučila pohybovat, přes-
tože tě Bade nutí vláčet se s tím jeho otlučeným štítem.“

„Fel,“ zamračila se na ni má matka, nejspíš kvůli poznámce o *usek-
nuté hlavě*.

Z podobných řečí jsem si však nic nedělala.

Sklopila jsem pohled, abych si prohlédla drahé kameny, které se mi blýskaly u pasu. Když jsem se jednoho z nich dotkla, konečky mých prstů zmizely v jeho nitru, jako bych je ponořila do bezedného jezírka s chladnou vodou, a já tak mohla ocenit nesmírnou hloubku kapes, které mi Felyra do opasku vložila.

Mohla bych si do nich ukrýt Alviny svítky snů. Snad by se do jedné z nich vešel i můj štít, i když hádám, že Bade by to považoval za podvádění. A v té chvíli jsem si všimla, že v kameni usazeném nejbližší k přezce prosvítá tmavě modrý proužek. Jakýsi stín, který tam ještě před pár vteřinami, když jsem si pásek nasazovala, rozhodně nebyl. Sklonila jsem se, abych si ho mohla lépe prohlédnout, a také má matka zalapala po dechu.

„Co je *tohle*?“ Když Zenia poklepala na drahokam špičkou nehtu, uvědomila jsem si, že jí je přístup do kapsy pod ním zapovězen. Střelila jsem rozpačitým pohledem po Felyře, jejíž obočí také vylétlo vzhůru, když zaznamenala ten zvláštní odstín. Zenia si postěžovala: „Sběrem těch nejlepších měsíčních kamenů jsem strávila tři zimy. Sundej si ten opasek, Matyldo. Vložím ti tam jiný.“

„Nech ho tak,“ zasáhla Felyra rozčileně. „Pokud ho nahradíš jen kvůli nějaké drobné skvrnce, budu muset znovu očarovat všechny kameny, a na takové nesmysly nemám čas. A navíc, ten kámen není poškozený. Pouze zareagoval na Matyldin dotek.“

Felyra měla pravdu.

Ten kámen se ke mně zvláštním způsobem přihlásil, a když jsem si ho prohlížela zblízka, napadlo mě, že ten stín vypadá jako zavřené oční víčko s dlouhými tmavými řasami.

„Nezačarovala jste ho tak, aby na mě mohla matka neustále dohlížet, že ne?“ dobírala jsem si Felyru.

Nakrčila nos a sklonila hlavu ke straně, takže jí plavé lokny zakryly jedno oko. Tím druhým na mě zamrkala. Zachmuřený výraz mé matky však potemněl ještě víc.

Už tehdy jsem to tušila, přestože jsem si svůj poznatek nechala pro sebe. V mém nitru dřímalo cosi temného. Jednoho dne se to probudí a já netušila, jak se na ten okamžik připravit.

Když jsem se konečně opět sešla s Badem k našemu výcviku, vycítila jsem, že se s ním něco stalo.

Čtrnáct dní u královny uplynulo, ale i po svém návratu zůstal myšlenkami jinde. Ve vlasech měl sníh, bělostný jako skvrny v kožíšku koloucha, a šířil kolem sebe ledový a ostrý závan větru. Předloktí mu pokrývaly čerstvé, sotva zhojené jizvy a červený plášť měl potrháný a pocákaný blátem.

„Tys bojoval?“ položila jsem mu otázku, která vyzněla naprosto zbytečně. Jistěže bojoval, a jelikož vypadá tak mrzutě, nejspíš prohrál. Namáhavě jsem polkla a sevřela pevněji jílec širokého meče, který mi pro tuto příležitost dal. Na druhé paži mi jako poslušný sokol seděl ochranný štít.

Minul okamžik plný napětí, kdy jsem čekala na jeho první úder.

Bade zůstal zticha, v očích nepřítomný výraz. Jeho vlastní meč – ten z obsidiánu, který se mi tak líbil – zůstal vězet v pochvě u Badeova boku. Paže měl založené na hrudi a zíral do uhlíků v ohništi, jako by ho jejich praskající žár očaroval.

„Slyšel jsi mě?“ promluvila jsem na něj o něco hlasitěji. Srdce mi však z obavy vynechalo.

Tohle se mu vůbec nepodobalo.

Obvykle nic nedokázalo odvést jeho pozornost od vytyčeného úkolu. Když se na mě konečně podíval, oči měl podlité krví.

„Co jsi říkala?“ zeptal se ochraptělým hlasem.

„Seběhlo se něco v říši smrtelníků? Nějaká bitva, na kterou jsi čekal?“

„Ano.“

Proč jen zní tak smutně? Skončila snad válka nadobro? Zdeptala ho vidina míru?

Mého opasku z měsíčních kamenů si vůbec nevšiml, což mě okamžitě upozornilo na jeho nezvyklou roztěkanost. Čekala jsem, že ho okomentuje, jen co ho zahlédne. Že ho bude považovat za překážku v boji a bude po mně chtít, abych si ho během tréninku odepla.

Dávala jsem přednost starému dobrému Badeovi, třebaže mě s oblibou škádlil, a rozhodla jsem se, že ho zkusím rozveselit. Musela jsem ho z té letargie nějak vytrhnout.

„Jak se má trn, který ti vězí v oku?“ nadhodila jsem se smíchem.

Bade přimhouřil oči. „Cože?“

„Trn,“ zopakovala jsem, ale veselí ze mě vyprchalo. „Jednou jsi o ní takhle mluvil. Copak si nevzpomínáš?“

„Ach, ty myslíš Adrii,“ řekl a odvrátil pohled. „Ona je...“

Vyčkávala jsem, on však svou větu nedokončil. Zdálo se, že nena-
chází slova, kterými by ji popsal, a mé srdce sevřel ledový chlad.

„Nemůžu tu zůstat,“ zamumlal a pročísl si rukou vlasy. Jeho sněho-
vá koruna roztála a Bade vykročil pryč, aniž by si uvědomil, že mě tu
nechává samotnou a zaskočenou. „Vrátíme se k tomu jindy, Matyldo.“

„A kdy?“

„To nevím. Běž zpátky ke své matce.“

S tím zmizel v přilehlé chodbě. V temném tunelu mířícím na vý-
chod, kterým jsem ještě nikdy nešla.

Zasunula jsem meč do pochvy a štít zpět do kapsy pod měsíčním ka-
menem – vešel se tam dokonale, přesně jak Felyra předpokládala. Po-
tom jsem se vydala za ním.

Zнала jsem mapu z drahých kamenů a dokázala jsem se podle nich
orientovat.

Pohyboval se velmi rychle, jako by se chytil na háček kdesi v dálce
a neviditelná ruka si ho teď přitahovala k sobě. Každých pár kroků ke
mně přitmím dolehl zvuk jeho přerývaného dechu.

Byl raněný? Kdyby ano, určitě bych si toho všimla, a zranění se na-
víc bohům hojí nezvykle rychle, pokud není zasaženo jejich slabé mís-
to. Brnění měl neporušené. Ani na krku neměl žádnou viditelnou ránu,
proto mi jeho neklid nešel na rozum.

Byl mým spojencem, jehož ke mně pojila slaná přísaha, ale v jistém
smyslu jsem byla totéž já pro něj.

Sledovala jsem Badea od rubínů přes smaragdy až po malachity, ce-
lou cestu k průchodu, který se otevíral do říše smrtelníků nad námi.

Než jsem se odvážila překročit práh a vydat se za ním, přinutila jsem
se desetkrát zhluboka nadechnout. Když jsem se ocitla venku, přivítal
mě závan ostrého větru a ztichlý svět čerstvě zapadaný sněhem.

Průchod se ukrýval ve kmeni vykotlaného dubu, obklopený hustým lesem.

Důkladně jsem si strom prohlédla, abych si uložila do paměti, kde se vchod nachází, a potom se vydala v Badeových stopách, jež byly v křupavé, po kotníky vysoké vrstvě sněhu dobře viditelné. Došla jsem po nich až k okraji lesa, kde jsem se zastavila a pohlédla do blátivého údolí v sevření drsných horských štítů, které se rozkládalo pode mnou.

Nacházel se v něm vojenský tábor, s řadami stanů a heraldickými korouhvemi. Z táborových ohňů stoupal kouř; vzduch byl cítit hořícím listím, dubovými špalky a pachem močálu.

Sledovala jsem, jak Bade vkročil do tábora, kde ho válečníci v brnění očividně poznávali. Někteří se mu dokonce poklonili, když procházel kolem, přestože jim nevěnoval jediný pohled. Díky jeho rudému kabátci jsem ho očima provázela celou cestu až k velikému stanu, který stál přímo uprostřed vojenského tábora. Vzápětí zmizel v jeho útrobách a já s námahou polkla oheň, který mi hrozil sežehnout hrdlo.

Vrátil se ke Královně básnířce.

Copak od ní právě neodešel? Samou bezmocí bych nejradši rozhodila rukama a zaskřípěla zuby.

Ty hloupá.

Takhle bohové přicházejí o svou nesmrtelnost. Když podlehnou a nechají se rozptýlit. Když poleví v ostražitosti. Copak mě to neučil právě on? Nesnažil se snad vštípit mi tuhle lekci, znova a ještě jednou, podobně jako mě nutil svým mečem, kterým se oháněl proti mému štítu, abych si pod jeho údery osvojila zarputilost, zesílila a zmoudřela?

Někde nad hlavou mi zapraskala větev.

V hlavě jsem měla najednou jako vymeteno a prudce jsem škulba bradou vzhůru. Přímo nade mnou seděla hlídkující lučištnice. Zatím si mě nevšimla, ale srdce se mi přesto zachvělo leknutím.

Potichu jsem ustoupila a začala se vracet po svých vlastních stopách.

Kdybych svou přítomností prozradila, kde se nachází průchod do podzemí, ničemu bych tím neprospěla. Kouzelné dveře jsou naším tajemstvím, jenže stopy vycházející z vykotlaného dubu by nejspíš

vzbudily podezření. Bade tím jen potvrdil, že ztratil veškerou soudnost, když za sebou zanechal otisky bot, na které může narazit kdokoli ze zvědavých smrtelníků či Nebeských. Nedokázala jsem se zbavit nepříjemného pocitu, který mě provázel celou zpáteční cestu do našeho podzemního příbytku.

A decorative header featuring several stylized four-pointed stars of varying sizes scattered across the top of the page.

VI

A decorative header featuring several stylized four-pointed stars of varying sizes scattered across the top of the page.

Královna básnířka a bůh války

MATYLDA

Voda v našem potůčku se začala oteplovat a divoce pěníť – zima byla na ústupu. Také na matce jsem poznala, že její roční období pozvolna ztrácí svou moc a přenechává ji bouřlivému, bláťtivému jaru. Zenia teď víc spala, aby nabrala síly – bohové se jen málokdy oddávají spánku, protože během něj jsme nejvíce zranitelní, ale mně matka důvěřovala. Neměla strach, že se k ní nepozorovaně připlížím, zatímco dříme ve vlastním domě. Nikdy ji ani nenapadlo, že bych jí mohla podříznout krk, oddělit jí hlavu od těla a přivlastnit si její kouzelnou moc.

Její důvěra mě těšila, přesto jsem sama uléhala ke spánku s bojovým štítem na paži. Jeho dřevěná deska mi chránila hrud, tak jak mi radil Bade.

A co se boha války týče ... býval víc pryč než tady, ale když už mi věnoval svůj čas, naše lekce – pravda, krátké – stály za to. Buď přicházel v povznesené náladě, kdy si ze mě jedním dechem utahoval a vzápětí opravoval mé chyby, nebo byl tak roztěkaný, že jsem ho v soubojích hravě porážela.

Přemýšlela jsem o tom zimním dnu, kdy jsem ho pronásledovala nad zem, i o tom, co mohlo jeho vnitřní nepokoj způsobit. Nikdy jsem však nesebrala odvalu, abych se ho zeptala přímo, a o Adrii ani trnech v oku jsme už víckrát nemluvili.

Moje třinácté narozeniny už klepaly na dveře, když se všechno zhroutilo jako domeček z karet.

Mlha v tunelech právě dosahovala nejvyššího stupně a prozrazovala, že ve světě lidí panuje poledne. Moje matka spala v zadní místnosti našeho

obydlí a já si pročítala nový svitek od Alvy, když vtom se kamenná podlaha zachvěla ozvěnou. Kdesi hluboko pod našima nohama zavřeštěli eitralové. Ztuhla jsem a naslouchala. Řev utichl, jen aby se po chvíli ozval znovu. Po zádech mi odshora až dolů přejel mráz, dokud se konečně opět nerozhostilo ticho.

Dacre vypustil své netvory na lov do říše smrtelníků.

Vrátila jsem se zpátky ke svému svitku.

Pokaždé když jsem se ponořila do těch inkoustových snů, čas jako by se zastavil, ze soustředění mě však zanedlouho vytrhlo vzdálené dunění bubnů. Svolávalo nás do velké síně, všechny tři dvory – Vyšší, Střední i Nižší – se tam měly bez otálení shromáždit.

S tichými kletbami jsem si nacpala svitek i ochranný štít do kapes pod měsíčními kameny a spěchala vzbudit matku. Ležela na svém lůžku s vlasy rozhozenými po polštáři jako vějířem a hrud se jí v hlubokém spánku vzdouvala a zase klesala. Když spala, vždycky vypadala mírnější, mladší.

„Matko,“ oslovila jsem ji a zatřásla jí ramenem.

Zeniina ruka mi vystřelila k hrdlu a vzápětí matka s vyceněnými zuby otevřela oči.

„To jsem jenom já,“ zašeptala jsem. „Bubny... Dacre nás všechny svolává do dvorany.“

Pustila mě a vytáhla se do sedu. Dýchala přerývaně, jako kdybych ji právě vytrhla z nějaké noční můry. Beze slova vstala a uhladila si pomáčkané šaty z bílého hedvábí.

Takže mi nedůvěřuje tak, jak jsem si myslela, uvědomila jsem si rozechvěle a promnula si pohmožděné hrdlo.

„Vždyť jsme se sešli nedávno,“ zavrčela matka podrážděně. Přihlížela jsem, jak si přes vlasy natáhla svou sítku z měsíčních kamenů a chodidly vklouzla do zlatých sandálů. „Proč nás volá znovu?“

Neodpověděla jsem, ale v mysli mi zahlodalo nepřijemné tušení. Ani já jsem neměla shromáždění právě v oblíbě a cosi mi našeptávalo, že došlo k něčemu hroznému.

Následovaly jsme skupinu Hlubinných do hodovní síně, což byla rozlehlá, ohněm prozářená komnata s vysokými pilíři, na nichž se třpytily

vrstvy drahokamů všech myslitelných barev. Podlaha z černého a bílého mramoru zářila takovým leskem, až jsem v ní mohla spatřit vlastní odraz, jako bych stála na ledě. V krbech praskavě hučely modravé plameny a na stěnách visely bohatě vyšívané praporce zachycující mýty a slavná vítězství Hlubinných.

Západní stěnu zdobil děsivě vyhlížející obraz eitrálu, který teď přilákal můj pohled – silná těla pokrytá bílými, světlkujícími šupinami, dlouhá křídla se špičatými hroty, rudé oči podobné jiskřivým rubínům, tesáky a drápy ztmavlé krví –, zatímco jsem kráčela k osazenstvu Středního dvora přímo v srdci síně. Navzdory matčině obavě z odloučení mi nikdy nebylo dovoleno připojit se k ní v přední části komnaty, kde se u paty vyvýšeného stupínku shromáždil Vyšší dvůr.

Posadila jsem se k jednomu z provizorních stolů, aniž by mi ostatní Hlubinní věnovali valnou pozornost. V jejich očích jsem byla pořád ještě dítě, které nestojí za povšimnutí, někteří však pohledem ulpěli na mém překrásném opasku. Na oplátku jsem si nevšímala ani já jich. Neuniklo mi, že se dnes nepodává žádné víno, jak obvykle na shromážděních ve dvoraně bývá zvykem. Namísto kmitání kolem stolů s občerstvením a karafami dnes stáli lidští vazalové podél zdi vyrovnaně v řadě jako sochy a splývali s praporcí a obrazy divých nestvůr.

Ztěžka jsem polkla, ale hrůza, která mi spočívala na hrudi jako kámen, nezmizela. Stočila jsem pohled k přední části komnaty.

Zahlédla jsem matku, usazenou vedle Felyry. A také Alvu, která stála na stupínku s trůnem, na němž se uvelebil Dacre. Skláněla se k němu a cosi mu šeptala do ucha. Dál jsem pátrala očima, ale Badea jsem nikde neviděla. Pokaždé sedával s matkou a Felyrou a nebylo těžké ho najít, s jeho širokými rameny, tváří s hrubými rysy a hromovým hlasem.

Kde jsi, Bade?

V tu chvíli se objevil, jako kdyby zaslechl mé tiché volání.

Vtrhl dovnitř západními dveřmi, pod obrazem letícího eitrála. Lidští vazalové se rozprchli ze svých postů a oheň v krbech prodchnuly mi-hotavé stíny, jako by i plameny nejraději pohasly.

Bubnování ustalo.

Ovzduší naplnilo zvonivé ticho, narušované pouze Badeovými těžkými kroky. Když vkulhal do síně, oči všech se na něj upřely. Srdce mi sevřel ledový chlad, když jsem si všimla, že jeho hlavu zdobí zlatý kroužek. Konečně si tedy vysloužil jednu z Adriiných korunek. Tohle zjištění jsem však pustila z hlavy hned, jakmile jsem si uvědomila, že není sám. V náruči nesl čísi tělo zahalené v potrhaném plášti. Něžně si postavu tiskl k hrudi a nebylo pochyb, že jde o smrtelníka, protože měl sytě červenou krev. Bade měl totiž krvavý cákanec na tváři, tekla mu i po předloktích. Prosakovala jeho purpurovým pláštěm a pomalu měnila vlněnou látku na temný odstín púlnoční oblohy.

„Nuže, vítej, bože války,“ oslovil ho Dacre a posměšně rozevřel náruč. „Už jsme tě nedočkavě vyhlíželi.“

Síní proběhla vlna vzrušení. Tak *proto* nás Dacre svolal. Chtěl, abychom se stali svědky jeho rozmršky s Badem.

Mezi Hlubinnými, kteří seděli kolem mě, to zašumělo očekáváním a šepem pronášenými spekulacemi. Od chvíle, kdy jsme přihlíželi roztržce ve vlastních řadách, už uplynula spousta času. „Konečně,“ protáhl jeden z bohů za mnou. „Konečně něco, kvůli čemu se vyplatilo přijít.“ A potom někdo další zvolal: „Kde je víno?“

Ichor mi ztuhl v žilách. Když jsem se pokusila nadechnout, nešlo to – mé plíce jako by se změnily v led.

Bade mi zmizel z dohledu. Vyskočila jsem a vylezla na stůl, tělem se mi přitom šířila nepopsatelná bolest, jako by mě někdo proklál mečem. Přitiskla jsem si dlaň na žebra a napjatě sledovala, jak se Bade blíží k Dacreovi.

„Musíš ji vyléčit,“ pronesl Bade neohroženě. Jeho žádost se rozlehla celou síní. „Musíš napravit, co jsi způsobil.“

„Rád bych ti vyhověl, kdybys mě ovšem nepřipravil o jednoho z mých mazlíčků,“ odsekl Dacre.

Zamrkala jsem. Před očima se mi zjevila náhlá vidina toho, jak Bade zabíjí eitrála. *Nemožné*, pomyslela jsem si. Copak se někdy někomu podařilo tuhle stvůru přemoci?

„Neměl jsi je vypouštět ven,“ odpověděl Bade hlasem plným zloby. „Věděl jsi, že to skončí krveprolitím.“

„Žijeme v podivných časech, jen co je pravda.“ S tím Dacre vstal ze svého trůnu. Jeho roucho bylo utkané z toho nejjemnějšího bílého hedvábí a poseté drobnými safíry. Jeho světlé vlasy mohly směle soupeřit s mým zlatým opaskem, neboť se zaleskly pokaždé, když na ně dopadl paprsek světla, a na jeho bledou, dokonalou tvář byla radost pohledět. „Kdysi ti nevadilo, že posílám své eitrály nakrmit se do země lidí. Ještě nedávno jsi mě v tom dokonce podporoval. Co změnilo tvůj pohled na věc, bože války?“

Tou otázkou jako by Badea zlomil.

Padl na kolena; jeho zoufalství viselo ve vzduchu coby štiplavý dým.

Znovu mi někdo zakryl výhled, ale já už dál nedbala na dvorní zvyklosti. Skočila jsem na zem a proplétala se blíž mezi stoly a ostatními bohy, kteří také vstávali, aby lépe viděli na Badea i na krvácející ranec v jeho náručí. Pro jednu jsem byla ráda, že si mě nikdo nevšímá. Nikdo se nestaral o to, jestli jim vrážím do loktů. Nikdo mi nebránil, když jsem se vydrápala na další stůl, odkud jsem měla dokonalý výhled na Badea, který právě rozhalil purpurový plášť.

V rukou svíral jakousi smrtelnou ženu.

Přestože jsem ji spatřila poprvé, hned jsem vytušila, že jde o Královnu básnířku.

Její vlasy, krátce zastřížené u brady, měly odstín vrbového dřeva. Na čele jí zářila koruna posetá perlami. Měla srdčitý obličej se sprškou pih kolem nosu a její pleť, kdysi jistě opálená od slunce, byla nyní bledá jako smrt. Z koutků úst jí vytékaly pramínky krve.

Sklouzla jsem pohledem níž.

Na sobě měla brnění, jako všichni smrtelníci, kteří s námi mají co do činění nebo se chystají do bitvy, ale všimla jsem si, že v jejím ocelovém hrudním plátu vězí rozeklané díry, jako by byl utkaný z obyčejného plátna. Dvě hluboké, zubaté rýhy odpovídající eitrálím pařátům. Jeden z těch netvorů ji musel popadnout a rozpárat jí brnění i kůži od ramene po kyčelní kost. Smrtelné zranění, z něhož se bez božské pomoci nedostane.

Když Adria otevřela oči, dech se mi zadrhl v hrdle.

Ještě žila, ale vzápětí jsem si s hrůzou uvědomila, že její stín bledne. Tohle jsem ještě nikdy neviděla – jak se stín odděluje od svého těla. Zdálo se, že nikdo z bohů v mé blízkosti to nezaznamenal. Dokonce ani Bade, Dacre či Alva, která zůstala stát na vyvýšeném stupni s klidným výrazem a bez jakéhokoli náznaku emocí. Ty prozrazovala snad jen bezděčně zaťatá paže. Všechny jejich stíny zůstávaly, na rozdíl od toho královna, zřetelně na svých místech.

Vtom se jeden z měsíčních kamenů na mém opasku rozpálil, až mi z úst vyšlo překvapené syknutí. Když jsem se na něj podívala, šokovalo mě, že se kámen se zvláštním zbarvením opět změnil. Už nevypadal jako zavřené víčko s dlouhými řasami. Teď jako by se to víčko otevíralo a odhalovalo srpek modré duhovky a zornici temnou jako obsidián.

Rychle jsem kámen zakryla dlaní.

„Uzdrav ji,“ žadonil nyní Bade a veškerou pýchu odhodil stranou. Jeho zoufalství jako by ho vysvléklo donaha, takže mi činilo potíže dál na něj upírat zrak. „Jsi bůh uzdravování. Měj slitování, pane.“

Dacre mlčel a vychutnával si svou moc; byl jediným z bohů, který dokáže takhle vážná zranění vyléčit. A teď před ním neklečel nikdo menší než samotný bůh války.

„Co má být *tohle*?“ zeptal se Dacre, zatímco sestupoval z trůnního pódia. „Odznak lidské přízně?“ Strhl Badeovi zlatý kroužek z hlavy a mrštil jím kamsi do stínů. „Vyléčím tu ubohou smrtelnici, jestliže mi přenecháš svou kovárnu. Svou sbírku kouzelných zbraní. Svého vazala, kterého přede mnou tak chráníš.“

Nedělej to, Bade, chtělo se mi zakřičet. Nejradši bych ho zasypala sprškou úderů svých pěstiček a přivedla ho tak zpátky k rozumu. Najednou se mi stáhl hrudník; s těžko potlačovanými slzami jsem přihlížela jeho hanbě.

Chceš, aby tě ostatní milovali, nebo se tě báli? zeptal se mě jednou.

Aby se mě báli, dala jsem mu tu zdánlivě nejbezpečnější odpověď. Vydala jsem se touto cestou a on mi ji schválil. Jenže když jsem teď pozorovala, jak se dívá na Adrii, srdce se mi sevřelo nejistotou. Podobný

výraz jsem na jeho hranaté, odpudivé tváři ještě nikdy neviděla. Jako by ji tvořila pírká, chmýří z bodláků a sluncem prohřátý písek.

Jako by mu zjihla.

„Nedělej to,“ vydechla Adria přerývaným, slabým hlasem. „Nevzdávej se... jich... jen kvůli... mně.“

Když ji pohládl po vlasech, opět zavřela oči. Dýchala jen stěží; už jen poslouchat její chrčivé nádechy a výdechy mi působilo bolest.

Bade zkřivil tvář.

V tu chvíli jsem si uvědomila, že jsem se ohledně jeho slabého místa zmýlila. Kdysi mě ještě přiměl pochybovat, ale teď už o něm nebylo sporu. Tkvělo v jeho srdci, což teď odhalil před celým klanem. A to všechno jen kvůli ní, smrtelné ženě, kterou chtěl ještě před nedávnem oklamat. Kvůli smrtelnici, jíž se nějak podařilo vykřesat z něj to nejlepší.

Dacre se teď nad oběma hrozivě tyčil a čekal, jak se Bade rozhodne.

Ten okamžik mi připadal jako železný hrot, pronikající mi do boku.

Nic už nebude jako dřív. Po tomto zúčtování nebude cesty zpět; ať už si Bade zvolí jakkoli, změní tím postavení hvězd. Otrěse to základy naší říše, vytvoří se v ní praskliny, jimiž nás zaplaví příval netušené temnoty.

Cítila jsem to z planoucího měsíčního kamene, který jsem stále ještě schovávala v dlani.

Otázka, na niž neexistuje odpověď.

„Pokud ji vyléčíš,“ řekl nakonec Bade a zvedl oči k Dacreovi, „dám ti vše, o co mě požádáš.“

Dacre roztáhl zavřené rty do pokřiveného úsměvu a napřáhl paže.

„Podej mi ji.“

„Nedělej to, Bade.“

Vzduch protal Orfiin příkaz a pozornost všech se okamžitě obrátila k východním dveřím. Stála na prahu ve svých černých šatech, vysoká a temná jako bouřkový mrak.

Dacre ztuhl. Zavrtal se do bohyně smrti očima a podrážděně našpulil rty.

„Orfio,“ pronesl napjatým hlasem. „Jak šlechetné, že jsi nás poctila svou přítomností.“

Vešla do síně. Hlubinní se před ní rozestupovali jako voda. Uběhlo už hodně času od chvíle, kdy nás Orfia navštívila naposledy. Byla vlád-kyní rodu, nejstarší z Hlubinných. A jako jediná se nesklonila před Dac-reovou mocí.

„Matko,“ přivítal ji Bade a v hlase i ve tváři se mu svářily úleva a strach. „Když to neudělám, zemře.“

„Nejspíš.“ Orfia pomalu došla až k nim, kde se zastavila. Všimla jsem si, že se Adriin stín scvrkl ještě víc, jako by se už chystal do náruče Smr-ti. „Pokud však necháš Dacre, aby ji vyléčil, bude mu vděčit za svůj ži-vot. Bude se muset podřídit jeho vůli, jeho a nikoho jiného.“

„Nechci, aby byla podřízena komukoli z nás,“ odpověděl Bade. „Ani jemu, ani mně. Patří jen sama sobě.“

„Tak jak můžeš očekávat, že by žila zde mezi námi, aniž bys tím zlo-mil její vůli?“ prohodil Dacre, do tváře mu však začala stoupat červeň. Vztek v očích mu žhnul jako hvězdy. „Znáš naše zákony. Pokud má ta-hle smrtelnice žít v naší říši, budeme si ji muset porobit. Bude nám slou-žit i v případě, že se tu rozhodne zůstat po fyzické smrti jako stín.“

Adria by se do podzemní říše mohla vrátit i po svém skonu. Pokud by si takovou cestu zvolila, z její duše by se stal stínový přízrak. Bylo by to však přesně tak, jak říkal Dacre – upsala by se k nikdy nekončící služ-bě. Navždy by se zřekla možnosti ráje za mlžným závojem. Nemyslela jsem si, že by si pro ni Bade přál právě tenhle osud. Mocht ji vidět, ale nikdy víc se jí nedotknout. Den za dnem, noc za nocí jen přihlížet, jak ohýbá hřbet před námi a našimi vrtochy.

„Jestli odmítneš mou velkorysou nabídku, že ji vyléčím,“ promluvil Dacre o něco tišeji, „musíš ji odnést zpátky do jejího světa, kde zemře.“

Bade se stále s Adrií v náručí obrátil ke své matce.

„Jestli si teď vezmeš její duši,“ zašeptal jí, „vydám se přes mlžný závoj spolu s ní. Až vydechne naposledy, klidně se nechám zabít jiným bohem.“

Orfia mlčela, avšak její nevole vnesla do sálu ledový chlad, jako kdy-by se kolem nás vzedmuly vlny oceánu. Stíny na podlaze se prodloužily a vypadaly pokřiveně. Měsíční kámen mě v dlani i nadále pálil jako ře-řavý uhlík.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Propletené osudy***.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.